

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :
நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு)

(மலர்-49)

Jun (2) / 2009

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோபில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்கனே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு

உட்பொதிவு

1. ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமம் (ஸ்வாமி பராசரபட்டர் பாஷ்யம்).....3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்9
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்18
4. ஸ்ரீவசனபூஷணம்.....23
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....28
6. திருமாலை35

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபராசரபட்டர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யம்

(பகுதி - 26)

45. தாதுருத்தம:

நான்முகனை விட உயர்ந்தவன். நான்முகனால் படைக்கப்பட்ட ப்ரஜாபதி ஆகியவர்களைக் காட்டிலும் உயர்ந்தவன். இது, "தாண்டா பூப" நியாயத்தினால் விளங்கும் (தாண்டா பூப ந்யாயம் என்றால் என்ன? ஒரு எலியை விரட்டும் குச்சியையும், தின்பண்டத்தையும் அருகருகே வைத்துள்ளோம் என வைப்போம். "குச்சியை எலி தின்று விட்டது", என்று ஒருவர் கூறுகிறார் என்றால், அதே எலியால் அருகில் உள்ள தின்பண்டமும் தின்னப்பட்டது என்று முடிவு செய்வோம் அல்லவா? இதன் காரணம் - இரண்டும் அருகில் இருந்தன. இது போன்று ஸர்வேச்வரன் ப்ரஜாபதிகளைப் படைத்த நான்முகனைக் காட்டிலும் உயர்ந்தவன் என்றால், அவன் அந்த ப்ரஜாபதிகளைக் காட்டிலும் உயர்ந்தவன் என்பது உண்மை அல்லவோ? கீழே உள்ள வரிகள் காண்க:

- தைத்திரீய நாராயணவல்லீ - தத்வம் நாராயண: பர: - நாராயணனே உயர்ந்த தத்வம் ஆவான்.
- வராஹ புராணம் - ஏதேஷாம் கதமோ தேவ: பர: கோ வா அதவா அபர: - எந்த தெய்வம் அனைத்தையும் விட மிகவும் உயர்ந்தது? (விடை அடுத்த ச்லோகம் காண்க)
- வராஹ புராணம் - பரோ நாராயணோ தேவ: தஸ்மாத் ஜாத: சதுர்முக: - நாராயணனே உயர்ந்தவன், அவன் மூலமாகவே நான்முகன் பிறந்தான்.

46. அப்ரமேய:

அளவிட இயலாதவன். நான்முகன் உள்ளிட்ட தேவர்களின் இந்திரியங்கள் மூலமாகவும் அளவிட இயலாதவன். கீழே உள்ள வரிகள் காண்க:

- யம் நாமம் பகவாந் ப்ரஹ்மா ஜாநாதி புருஷோத்தமம் - உயர்ந்த புருஷனான நாராயணனை நான்முகனும் முழுவதுமாக அறியமாட்டான்.
- ந ஹி அதிமத்யாந்தம் அஜஸ்ய யஸ்ய வித்மோ வயம் ஸர்வமயஸ்ய தாதோ: ந ச ஸ்வரூபம் ந பரப்ரபாவம் ந சைவ ஸாரம் பரமேச்வரஸ்ய - நான்முகன், "அனைத்தையும் படைப்பவனும், பிறப்பற்றவனும் ஆகிய மஹாவிஷ்ணுவின் தொடக்கம், மத்தி மற்றும் இறுதி ஆகியவற்றை நான் அறிய மாட்டேன்; அவனது ஸ்வரூபம், மேன்மை, வலிமை ஆகியவற்றையும் நான் முழுவதுமாக அறியவில்லை", என்றான்.
- மஹாபாரதம் மௌஸல பர்வம் (179-4) - ந ஸ சக்ய: த்வயா த்ரஷ்டும் மயா அந்யைர்வா அபி ஸத்தம ஸகுணோ நிர்குணோ விச்வ: ஜ்ஞாநத்ருச்யோ ஹி அஸௌ ஸம்ருத: - நான்முகனுக்கும் ருத்ரனுக்கு இடையே நடக்கும் உரையாடலில், "என்னாலோ உன்னாலோ, இந்த உலகத்தில் உள்ள வேறு யாராலுமோ அவனைக் காண இயலாது. அவன் இந்த ப்ரபஞ்சமாகவே உள்ளான். அவன் குணங்கள் கொண்டவன், குணங்களுக்கு அப்பாற்பட்டவன் என்று எப்படிக்கூறப்பட்டாலும், ஞானத்தால் மட்டுமே காணக்கூடியவனாக உள்ளான்", எனப்பட்டது.
- தவாந்தராத்மா மம ச யே சாந்யே தேஹிஸம்ஹிதா: ஸர்வேஷாம் ஸாஷிபூத: அஸௌ ந ப்ராஹ்ய: கேநசித் கூசித் - அவன் உன்னிலும், என்னிலும், அனைவரிலும் அந்தர்யாமியாக இருந்தபடி பார்த்தபடி உள்ளான். அவனை எங்கும் யாராலும் எளிதாக அறிய இயலாது.

இதன் மூலம் அவன் புலன்களால் அறியப்படுவதற்கு அப்பால் உள்ளான் என்பதும், முழுவதுமாக அறிந்து கொள்வதற்கு இயலாதவன் என்பதும் விளங்குவதால், அளவிட இயலாதவன் என்றாகிறது.

47. ஹ்ருஷீகேச:

இந்தரியங்களை நியமிப்பவன். இவன் தேவர்களின் புலன்களையும் நியமிப்பதால் ஹ்ருஷீகேசன் எனப்படுகிறான்.

- ஹரிவம்சம் - ஹ்ருஷீகாணி இந்தரியாண்யாஹு: தேஷாம் ஈசோ யதோ பவாந் ஹ்ருஷீகேஷ: ததோ விஷ்ணு: க்யாதோ தேவேஷு கேசவ: - ஹ்ருஷீகா என்றால் புலன்கள் என்று கூறுகின்றனர். அவற்றை நீ நியமிப்பதால் ஹ்ருஷீகேசன் எனப்படுகிறாய். தெய்வங்களில் விஷ்ணுவே கேசவன் எனப்படுகிறான்.
- ஹர்ஷாத் ஸௌக்யாத் ஸுக ஐச்வர்யாத் ஹ்ருஷீகேசத்வம் அச்நுதே - மகிழ்வும் நிறைவும், சுகமும், ஐச்வர்யமும் உள்ளதால் ஹ்ருஷீகேசன் என்ற திருநாமம் கொண்டான்.

48. பத்மநாப:

மேலே கூறப்பட்ட பலவற்றையும் பத்மநாபன் என்ற திருநாமம் தொகுத்துக் கூறுகிறது. இவனே நான்முகனுக்குக் காரணமாக உள்ளான். தனது உந்தியில் தாமரையைக் கொண்டவன்.

- தாதோத்தாந: ஸம்விசதி பஞ்சவர்ஷ ச தாநி து - தனது முதுகைக் கீழ்ப்பக்கமாக வைத்து சயனித்துள்ள அவன், 500 ஆண்டுகள் கண்வளர்கிறான்.
- தாதூர்நாப்யம் புஷ்கரம் ப்ராதூர்பவதி புஷ்கரம் புண்டரீகம் ச பத்மம் சக்ரம் இத்யேஷ கால: - அவனது நாபியில் இருந்து தாமரை உதித்தது. அது புஷ்கரம் என்றும், புண்டரீகம் என்றும் கூறப்படும் வட்டவடிவில் உள்ளது, அது காலமாகவே உள்ளது.
- தைத்திரீய யஜூர் - அஜஸ்ய நாபாவத்யேகம் அர்ப்பிதம் - எம்பெருமானின் உந்தியில் வேறு எங்கும் காணப்படாத வஸ்து உள்ளது.
- அஜஸ்ய நாபாவத்யேகம் யஸ்மிந் விச்வம் ப்ரதிஷ்டிதம் - ப்ரளயகாலத்தில் பிறப்பற்ற ஸர்வேச்வரனின் உந்தியில் இந்த உலகம் வைக்கப்படுகிறது.

49. அமரப்ரபு:

படைத்தல் முதலான செயல்களைச் செய்யும்படி தேவர்களை நியமித்து, அவர்களை வழி நடத்துவதால், அமரப்ரபு எனப்படுகிறான்.

- இராமாயணம் உத்தரகாண்டம் (104-4) - மஹார்ணவே சயாநெள அப்ஸு மா த்வம் பூர்வம் அஜீஜந: ப்ரஜாபத்யம் த்வயா கர்ம ஸர்வம் மயி நிவேசிதம் - நான்முகன் ஸர்வேச்வரனிடம், "திருப்பாற்கடலின் நீரில் சயனித்தபடி நீ என்னை வெகுகாலம் முன்பு படைத்தாய். இந்த உலகைப் படைக்கும் செயல் என்பது உன்னால் எனக்கு அளிக்கப்பட்டது", என்றான்.
- மஹாபாரதம் மௌஸலபர்வம் (169-19) - ஏதெள த்வௌ விபுதச்ரேஷ்டௌ ப்ரஸாதக்ரோதஜீ ஸ்ம்ருதௌ ததாதர்சித பந்தாநௌ ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹார காரகௌ - ஸர்வேச்வரனின் மகிழ்வு, கோபம் ஆகிய இரண்டின் வடிவமாக நான்முகன் மற்றும் ருத்ரன் ஆகியவர்கள் உள்ளனர். அவனது கட்டளைக்கு இணங்க, அவர்கள் படைத்தல் மற்றும் அழித்தல் ஆகியவற்றைச் செய்கின்றனர்.

50. விச்வகர்மா

இந்த உலகத்தின் அனைத்து இயக்கங்களின் அதிபதி. நான்முகனைப் படைத்த பின்னரும், அதற்கு முன்னரும் இந்த உலகங்களில் உள்ள செயல்பாடுகள் அனைத்தும் அவனாலேயே நிகழ்கின்றன.

- புருஷஸூக்தம் (19) - விச்வகர்மண: ஸமவர்த்ததாதி - அனைத்தையும் ஸ்ருஷ்டித்த அவனில் சென்றே உலகம் ஒடுங்குகிறது.
- புருஷம் விச்வகர்மாணம் ஆதிதேவம் அஜம் விபும் - முதல் தெய்வமாகவும், பிறப்பற்றவனாகவும், எங்கும் வ்யாபித்துள்ளவனாகவும், அனைத்துக் கர்மங்களுக்கு இயக்கமாகவும் உள்ளவன்.
- தைத்திரீய யஜூர் - ய இமா விச்வா புவநாநி ஜுஹ்வதே - இந்த உலகம் அனைத்தையும் யார் ஒருவன் தனது சரீரத்திலேயே அவிர்பாகமாக அளித்தானோ.
- சாந்தோக்ய உபநிஷத் (6-2-3) - ததைஷுத பஹு ஸ்யாம் ப்ரஜாயதே - நான் பலவாக ஆவேன் என்று ஸங்கல்பம் செய்தான், பலவாகப் பிறப்பேன்.

- ஜதரேய உபநிஷத் (1-1) - ஸ ஐசுஷத லோகாந் நு ஸ்ருஜா - அனைத்தையும் உருவாக்குவேன் என்று ஸங்கல்பித்தான்.
- தைத்திரீய ஆனந்தவல்லீ (6) - ஸ: ஆகாமயத பஹு ஸ்யாம் ப்ரஜாயதே - நான் பலவாக ஆவேன் என்றும், பலவாகப் பிறப்பேன் என்று ஸங்கல்பம் செய்தான்.
- மஹோபநிஷத் - அத புநரேவ நாராயண: ஸ: அந்யம் காமம் மநஸா த்யாஸீத - அதன் பின்னர் நாராயணன் அனைத்தையும் மீண்டும் உருவாக்குவது பற்றி எண்ணினான்.
- யஜூர் அஷ்டகம் - ததஸதேஸ ஸத் மந: அகுருத அஸ்யாம் - ஸ்ருஷ்டியின் முன்பு சூசுஷமமாக இருந்த ப்ரஹ்மம், ஸ்தூலமாக பல வடிவில் பரிமாணிக்க முடிவு செய்தது.
- மனுஸ்மருதி (1-8) - ஸ: அபித்யாய சரீராத் ஸ்வாத் ஸிஸ்ருசுஷி: விவிதா: ப்ரஜா: - தன்னுடைய சரீரத்திலிருந்தே அனைத்தையும் ஸ்ருஷ்டிப்பது என்று முடிவு செய்து, விருப்பமும் கொண்டது.
- ஸ ஸிஸ்ருசுஷா: ஸஹஸ்த்ராம்சாத் அஸ்ருஜத் புருஷம் த்விதா - படைப்பது என்று முடிவு செய்த ஸர்வேச்வரன் இரண்டு புருஷர்களை (விராட், ஹிரண்யகர்ப்பன்) தனது ஆயிரத்தில் ஒரு பகுதியாகப் படைத்தான்.
- ப்ரஹ்மசூத்திரம் (1-1-19) - காமாச்ச நாநுமாநாபேசுஷா - தனது ஸங்கல்பத்தால் படைத்தான், ப்ரக்ருதி முதலான எதனுடைய உதவியையும் எதிர்பார்க்கவில்லை.

51. மனு:

அனைவரும் அறிந்த அவனது ஸங்கல்பத்தின் ஒரு சிறு பகுதி மூலமாகவே அனைத்தும் படைக்கப்பட்டது. அவன் ஸங்கல்பம் செய்வதாலும், எண்ணுவதாலும் மனு எனப்படுகிறான். மன் என்ற பதம் சிந்திப்பது அல்லது அறிவதைக் குறிக்கும். இதிலிருந்தே மனு என்பது வெளிவந்தது.

52. த்வஷ்டா

தேவர்கள், மனிதர்கள் என்று பலவிதமான நாமரூபங்களுடன் கூடிய பலவற்றையும் படைத்தவன் என்பதைக் குறிக்கிறது. இந்தப் பதம் த்வஷுதே என்பதில் இருந்து (உளியால் செதுக்குதல்) உருவானதாகும். இலக்கண ரீதியாக த்வஷுதே என்பதில் உள்ள க என்பது விடப்பட்டு, த்வஷுதே என்பது த்வஷுதே என்றானது. செதுக்குதல் என்றால் ஒரு குறிப்பிட்ட வடிவத்தில் உருவாக்குதல்

என்பதாகும். அல்லது இந்தப் பதம் த்விஷ் என்பதில் இருந்து வந்ததாகவும் கொள்ளலாம். இதற்கு ஒளிர்நல் என்று பொருள்.

- யஜூர் - த்வஷ்டாரம் ரூபாணி விசுவந்தம் விபச்சிதம் - பலவிதமான ரூபங்களை அங்கங்களுடன் செதுக்குவதால் த்வஷ்டா எனப்படுகிறான்.
- யஜூர் அஷ்டகம் - வேதந ரூபே வ்யகரோத் ஸதாஸதீ ப்ரஜாபதி: - வேதங்கள் மூலமாக அவன் ஸத் மற்றும் அஸத் ஆகியவற்றைப் படைத்தான்.
- புருஷஸூக்தம் - ஸர்வாணி ரூபாணி விசித்ர தீர்: - அனைத்தையும் படைத்த பின்னர் நாம ரூபங்களை அளித்தான்.
- விஷ்ணுபுராணம் (1-5-63) - நாமரூபம் ச பூதாநாம் க்ருத்யாநாம் ச ப்ரபஞ்சநம் - அனைத்திற்கும் நாமரூபங்களை அளித்த பின்னர், அவற்றின் கர்மங்களையும் அளித்தான்.

...தொடரும்

அழகியமணவாளன் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பராசரபட்டர் திருவடிகளே தஞ்சம்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 49)

அதிகரணம் - 7 - ஸர்வாந்நாநுமத்யதிகரணம்

ஆராயப்படும் விஷயம் - ப்ராணவித்யை கூடிய ஒருவனுக்கு, உயிர்போகும் நேரத்தில் மட்டுமே அனைத்துவிதமான உணவும் அனுமதிக்கப்படுகின்றன என்பது நிரூபிக்கப்பட்ட உள்ளது.

3-4-28 ஸர்வ அந்ந அநுமதி: ச ப்ராணாத்யே தத் தர்சநாத்

பொருள் - ப்ராணவித்யை உள்ளவனுக்கு, அவன் உயிர் பிரிவதாக இருந்தால் மட்டுமே எந்தவிதமான உணவும் அனுமதிக்கப்படுகிறது.

விஷயம் - ப்ருஹத் உபநிஷத் மற்றும் சாந்தோக்ய உபநிஷத் ஆகியவற்றில் உள்ள ப்ராண வித்யை பகுதியில் கீழே உள்ள வரிகள் உள்ளன:

- ப்ருஹத் உபநிஷத் (6-1-14) - ந ஹவாஸ்ய அந்நம் ஜக்தம் பவதி நாநந்நம் பரிக்ரஹீதம் பவதி - ப்ராணனை உபாஸனம் செய்பவர்கள் உண்ணக்கூடாத உணவு என்று ஏதும் இல்லை; அனைத்தையும் உட்கொள்ளலாம்; உட்கொள்ளக் கூடாதது என்று ஏதும் இல்லை.
- சாந்தோக்ய உபநிஷத் (5-2-1) - ந ஹவா ஏவம் விதி கிஞ்சித் அந்நம் பவதி - விதிக்கப்படாதவற்றை, விலக்கப்பட்டதை உண்டால் ஏற்படும் தோஷம் இல்லை.

சந்தேகம் - இப்படியாக ப்ராணவித்யை உள்ளவனுக்கு அனைத்துவிதமான உணவுகளும் அனுமதிக்கப்பட்டுள்ளது என்பது, அனைத்து காலத்திலும் பொருந்துமா அல்லது உயிர் பிரியும் நேரத்தில் மட்டுமா?

பூர்வக்ஷம் - "உயிர் பிரியும் நிலையில் மட்டுமே" என்று குறிப்பிட்டுக் கூறப்படவில்லை என்பதால், ப்ராணவித்யை உள்ளவனுக்கு எப்போதும் அனைத்துவிதமான உணவுகளும் அனுமதிக்கப்பட்டுள்ளன என்றே கொள்ளவேண்டும்.

ஸித்தாந்தம் - இது தவறு. சூத்திரத்தில் உள்ள "ச" என்ற பதம் காலத்தைக் குறிப்பிடுவதாக உள்ளது, அதாவது "உயிர் போகும் நிலையில் மட்டுமே" என்பதை உணர்த்துகிறது. ஏன்? இப்படியாகவே ச்ருதிகளில் காணலாம். ப்ரஹ்மவித்யை நிஷ்டர்களுக்குக் கூட, வேறு உணவு உண்ணவில்லை என்றால் உயிர் பிரியும் நிலை உள்ளது என்றால் மட்டுமே அனைத்து உணவுகளும் அனுமதிக்கப்படுகின்றன. இப்படி உள்ளபோது, ப்ராணவித்யை நிஷ்டனுக்குத் தனியாகக் கூற என்ன உள்ளது? இதற்குச் சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் ஒரு நிகழ்வு கூறப்பட்டுள்ளது.

குரு தேசத்தில் ஒரு காலத்தில் கல் மாரி பொழிந்த காரணத்தினால் கடுமையான பஞ்சம் உண்டானது. அப்போது அங்கு வசித்து வந்த உஷஸ்தி என்னும் ப்ரஹ்ம ஞானி பசியால் வாடி, உயிர் போகும் நிலையை அடைந்தார். தனது ப்ரஹ்ம த்யானம் தொடர வேண்டும் என்றால், தன்னுடைய ப்ராணன் தன்னை விட்டுப் பிரியக்கூடாது என்று எண்ணிய அவர், அங்கிருந்து தனது மனைவியுடன் புறப்பட்டு, வேறு ஒரு கிராமத்தை அடைந்தார். இப்பய கிராமம் என்னும் அந்தக் கிராமத்தில் உள்ள யானைப்பாகன் ஒருவனிடம் உணவு கேட்டார். அவன், வேக வைத்த கொள்ளை உண்டு கொண்டிருந்தான். இவர் சென்று அவனிடம் கேட்டவுடன் அவன், "இந்த மீதமான கொள்ளைத் தவிர வேறு ஏதும் இல்லை", என்றான். இதற்கு உஷஸ்தி, "அதிலேயே சிறிது அளிப்பாயாக", என்று கேட்டு, அதனை உண்டு, உயிர் தரித்தார்.

அடுத்து அந்த யானைப்பாகன் தண்ணீர் அளித்தான். அப்போது அவர் (சாந்தோக்ய உபநிஷத் - 1-10-3) - உச்சிஷ்டம் மே பீதம் ஸ்யாத் - தண்ணீரைக் குடித்தால் நான் மீதத்தை உண்டவன் ஆவேன் - என்றார். இதனைக் கேட்ட யானைப்பாகன் அவரிடம், "நான் அளித்த கொள்ளும் மீதமான உணவுதானே! அதனை ஏற்கும்போது நான் அளிக்கும் தண்ணீரையும் ஏற்கலாமே", என்றான். இதற்கு உஷஸ்தி, "அப்படி அல்ல. சாந்தோக்ய உபநிஷத் (1-10-4) - ந வா அஜீவிஷ்யமிமாநகாதந்காமோ ம உதபானம் - உயிர் தரிப்பதற்கு அந்தக் கொள்ளு

அவசியமா இருந்தது, ஆனால் தண்ணீரைப் பருகுவது இப்போது எனது விருப்பமாக உள்ளது (இதனைப் பருகாவிட்டாலும் நான் உயிர் தாங்குவேன்), அதனால் அவசியம் இல்லை - என்றார். ஆக கொள்ளை உண்ணுதல் என்பது உயிர் தரிக்க அவசியமாக இருந்தது. மாறாக தண்ணீரைப் பருகுதல் என்பது அவருடைய விருப்பத்தின் அடிப்படையில் என்பதால் அது மறுக்கப்பட்டது. மீதம் இருந்த கொள்ளைத் தனது மனைவியிடம் கொடுத்து வைத்தார். மறுநாள் அதே போன்று, பசி காரணமாக உயிருக்கு ஆபத்து ஏற்பட்டவுடன் மனைவியிடம் இருந்த கொள்ளை உண்டார்.

இதன் மூலம் அறியப்படுவது - ப்ரஹ்மவித்யை நிஷ்டனுக்குக் கூட, உயிர் போகும் ஆபத்து என்றால் மட்டுமே அனைத்துவிதமான உணவுகளும் உட்கொள்ள அனுமதி உள்ளது. இப்படி உள்ளபோது, ப்ரஹ்மவித்யை நிஷ்டனைக் காட்டிலும் தாழ்ந்த ப்ராணவித்யை நிஷ்டனுக்கும் இது பொருந்தும் என்று கூறவும் வேண்டுமா?

3-4-29 அபாதாத் ச

பொருள் - தள்ளப்படாத காரணத்தினால்.

ஸித்தாந்தம் - சாந்தோக்ய உபநிஷத் (7-26-2) - ஆஹார சுத்தௌ ஸத்வசுத்தி: ஸத்வசுத்தௌ த்ருவா ஸ்ம்ருதி: - உணவு தூய்மை அடைந்தால் மட்டுமே மனம் தூய்மை அடையும், மனம் தூய்மை பெற்றால் மட்டுமே ப்ரஹ்மவித்யை கைகூடும் - என்ற வரியின் மூலம் கூறப்படும் உணவுத்தூய்மை என்பது, வேறு எந்த வாக்கியம் மூலமும் மறுக்கப்படவில்லை. இதன் மூலம், ஆபத்துக்காலங்களில் எந்தவிதமான உணவும் அனுமதிக்கப்படுகிறது என்பது தெளிவாகிறது. ஆக, எல்லையற்ற சக்தி கொண்ட ப்ரஹ்மவித்யை நிஷ்டனுக்கே ஆபத்துக்காலத்தில் மட்டுமே அனைத்துவிதமான உணவுகளும் அனுமதிக்கப்படுகின்றன என்னும்போது, அவனைவிடத் தாழ்ந்த சக்தியை உடைய ப்ராணவித்யை நிஷ்டனுக்கு, ஆபத்துக் காலத்தில் மட்டுமே அனைத்துவிதமான உணவுகளும் உட்கொள்ள அனுமதி என்பது விளங்குகிறது.

3-4-30 அபி ஸ்ம்ர்யதே

பொருள் - இதனை ஸ்ம்ருதியிலும் காணலாம்.

ஸித்தாந்தம் - ப்ராண சம்சயமாபந்ந: யோந்நமத்தி யதஸ்தத: லிப்யதே ந ஸ பாபேந பத்மபத்ர இவாம்பலா - உயிர்போகும் ஆபத்து காலங்களில், எங்கிருந்து கொண்டு

வந்த, எந்த உணவை உட்கொண்டாலும், தாமரையில் நீர் போன்று, அந்தப் பாவங்கள் அவனிடம் ஒட்டாது - எனப்பட்டது. இப்படியாக ஸ்ம்ருதிகள் மூலமும் காணலாம்.

3-4-31 சப்த: ச அத: காமகாரே

பொருள் - இதன் காரணமாகவே, விருப்பப்படி நடக்கின்றதைத் தடுக்கும் வேத வாக்கியம் பொருந்துகிறது.

ஸித்தாந்தம் - ப்ரஹ்மவித்யை நிஷ்டன் உள்ளிட்ட அனைவருக்கும், உயிர் நீங்கும் ஆபத்து வந்தால் மட்டுமே அனைத்து உணவுகளும் அனுமதிக்கப்பட்டன என்பதன் மூலம், அவரவர் விருப்பத்தின்படி அனைத்து உணவுகளையும் உண்ணும் செயலைத் தடுக்கும் வேத வாக்கியம் உள்ளது. கடஸம்ஹிதை - தஸ்மாத் ப்ரஹ்மண: ஸுராம் ந பிபதி பாப்மநா நோத்ஸ்ருஜா இதி - ஆகவே அந்தணர்கள், "நான் இதனைப் பருகினால் உண்டாகும் பாவத்தில் இருந்து விடுபடமாட்டேன் என்ற எண்ணத்துடன் கள்ளைப் பருகாமல் இருக்க வேண்டும் - என்று கூறியது காண்க. இதன் மூலம், விருப்பத்தின் அடிப்படையில் அனைத்து உணவுகளையும் உண்பது தடுக்கப்பட்டது என்றாகிறது.

ஸர்வ அந்ந அநுமதி அதிகரணம் ஸம்பூர்ணம்

அதிகரணம் - 8 - விஹிதத்வாதிகரணம்

ஆராயப்படும் விஷயம் - யஜ்ஞம் போன்ற கர்மங்கள், ப்ரஹ்மவித்யை மற்றும் க்ருஹஸ்தாச்ரமத்தின் அங்கமாகவே விதிக்கப்படுகின்றன. எனவே இவற்றை ப்ரஹ்மநிஷ்டர்கள், க்ருஹஸ்தர்கள் அனுஷ்டிக்கவேண்டும் என்று நிரூபிக்கப்பட உள்ளது.

3-4-32 விஹிதத்வாத் ச ஆச்ரம கர்ம அபி

பொருள் - க்ருஹஸ்தாச்ரமத்தில் உள்ளவர்களாலும் கடைபிடிக்கப்பட வேண்டியதே ஆகும்; விதிக்கப்படுவதால் ஆகும்.

விஷயம் - ஐந்தாம் அதிகரணத்தில், யஜ்ஞம் போன்ற கர்மங்கள் ப்ரஹ்மவித்யைக்கு அங்கமாக அனுஷ்டிக்கப்படவேண்டும் என்பது கூறப்பட்டது. இதில் சந்தேகம் என்னவெனில் (அடுத்த பத்தி பார்க்க):

சந்தேகம் - இப்படிப்பட்ட யஜ்யம் போன்ற கர்மங்கள், மோக்ஷத்தில் விருப்பம் இல்லாத க்ருஹஸ்தாசர்மத்தில் உள்ளவர்களாலும் அனுஷ்டிக்கப்பட வேண்டுமா?

பூர்வபக்ஷம் - யஜ்ஞம் போன்ற கர்மங்கள் ப்ரஹ்மவித்யைக்கு அங்கமாக இருக்க முடியாது, காரணம் - நித்யகர்மங்கள், அநித்யகர்மங்கள் என்ற முரண்பாடு தோன்றிவிடும் (இதனை விளக்குவோம் - முமுக்ஷுக்களுக்கு ஒரு கர்மம் அங்கமாக உள்ளது என்றால், அந்தக் கர்மம் மோக்ஷத்தில் ஆசை இருந்தால் மட்டுமே அனுஷ்டிக்கப்படவேண்டும், மோக்ஷ விருப்பம் இல்லை என்றால் அதனை இயற்றாமல் விடலாம். ஆகவே, அந்த அனுஷ்டானம் அநித்யம் என்றாகிறது. க்ருஹஸ்தர்கள் அனைவருக்கும் அங்கம் என்று வைத்துக்கொண்டால், மோக்ஷத்தை விரும்பினாலும் விரும்பாவிட்டாலும் இயற்றியே தீர வேண்டும் என்றாகிறது, ஆக இது நித்யம் என்றாகிறது. ஆக ஒரே கர்மம் குறித்து முரண்பாடு ஏற்படுகிறது).

ஸித்தாந்தம் - அப்படி அல்ல. ஆசர்ம கர்ம அபி - அந்தந்த ஆசர்மத்தில் விதிக்கப்பட்டதை இயற்றவேண்டும். ஆபஸ்தம்பஸூத்ரம் (3-14-11) - யாவஜ்ஜீவமக்நிஹோத்ரம் ஜுஹோதி - உயிர் இருக்கும்வரை க்ருஹஸ்தர்கள் அக்னிஹோத்ரம் செய்யவேண்டும் - என்று கூறியது. அதாவது, உயிர் வாழும் பொருட்டு நித்யகர்மவைப் போன்று விதிக்கப்பட்டுள்ளது என்று கொள்ளவேண்டும். இது போன்று ப்ருஹத் உபநிஷத் (4-4-22) - தமேவம் வேதாநுவசனேன - வேதங்கள் மூலம் அவனை அறிய முயல்கின்றனர் - என்ற வரிகள் காண்க. இவற்றின் மூலம், கர்மங்களை வித்யைக்கு அங்கமாகக் கூறப்பட்டன. ஆக க்ருஹஸ்தர்களும் யஜ்ஞம் முதலானவற்றை இயற்றவேண்டும்.

3-4-33 ஸஹகாரித்வேந ச

பொருள் - ப்ரஹ்மவித்யை ஏற்படுவதற்கு அங்கமாகக் கூறப்படுவதால்.

ஸித்தாந்தம் - ப்ரஹ்மவித்யை உண்டாவதற்குக் கர்மங்கள் துணையாக உள்ள காரணத்தினால் அவை இயற்றப்படவேண்டும். இதில் நித்யம் மற்றும் அநித்யம் என்ற முரண்பாடு உண்டாகாதா என்ற கேள்வி எழலாம். விடை அளிப்போம். அக்னிஹோத்ரத்தைக் குறித்து ஒரு வேதவாக்கியம், "உயிர் உள்ளவரை இயற்ற வேண்டும்", என்றது (இதனை சூத்திரம் 3-4-32 காண்க); அதே அக்னிஹோத்ரத்தைக் குறித்து மற்றொரு வாக்கியம், "ஸ்வர்க்கத்தில் விருப்பம் உள்ளவர்களால் இயற்றப்படவேண்டும்", என்று கூறியது. இங்கு அக்னிஹோத்ரம்

பயன்படும் விதம் வெவ்வேறாக உள்ளதால் முரண்பாடு இல்லை என்றாகிறது. இதே போன்று, இங்கும் கொள்ளவேண்டும் (அதாவது க்ருஹஸ்தர்களால் அன்றாடம் இயற்றப்படும் யஜ்ஞம் போன்றவை, முமுக்ஷுக்களால் அனுஷ்டிக்கப்படும்போது அவை ப்ரஹ்மவித்யைக்கு அங்கமாகி விடுகின்றன என்று கொள்ளவேண்டும்).

3-3-34 ஸர்வதா அபி த ஏவ உபயலிங்காத்

பொருள் - எந்தவகையாக இருந்தாலும் கொள்ளப்படவேண்டும். இப்படியே அடையாளங்கள் காணப்படுகின்றன.

ஸித்தாந்தம் - யஜ்ஞம் முதலான கர்மங்கள் ப்ரஹ்மவித்யைக்கு அங்கம் என்றாலும், க்ருஹஸ்தாச்ரமத்திற்கு அங்கம் என்றாலும் - ஆக எப்படி உள்ளபோதிலும், அந்தக் கர்மங்களின் ஸ்வரூபங்களில் வேறுபாடு இல்லை என்பதை அறிய வேண்டும். ஏன்? உபய லிங்காத் - அடையாளங்கள் உள்ளதால் ஆகும். இந்த இரண்டைப் பொறுத்தவரையில் (ப்ரஹ்மவித்யையின் அங்கமாக உள்ளது, க்ருஹஸ்தாச்ரமத்தின் அங்கமாக உள்ளது என்னும் இரண்டு தன்மைகள்), ச்ருதிகளில் யஜ்ஞம் என்ற ஒரே பதம் மட்டுமே உபயோகப்படுத்தப்பட்டது. மேலும் இவற்றின் இடையே கர்மஸ்வரூபங்களில் (கர்மத்தின் தன்மைகளில்) வேறுபாடு உள்ளது என்பதை விளக்க ப்ரமாணம் ஏதும் இல்லை.

3-4-35 அநபி பவம் ச தர்சயதி

பொருள் - தடைகள் நீங்குவதையும் வேதங்களில் காணலாம்.

ஸித்தாந்தம் - தைத்திரீய நாராயணவல்லீ (22-1) - தர்மேண பாபம் அபநுததி - யஜ்ஞம் போன்ற தர்மங்கள் மூலம் வித்யைகள் ஏற்படத் தடையாக உள்ள பாவங்களை நீக்குகிறான் - என்றது. இது போன்ற வரிகளின் மூலமாக, அதே யஜ்ஞம் போன்ற கர்மங்கள் கூறப்பட்டு, அவைகள் மூலம் வித்யைகளுக்கு ஏற்படும் பாவம் முதலான தடைகள் நீக்கப்படுகின்றன எனப்பட்டது. அன்றாடம் இயற்றப்படும் யஜ்ஞம் போன்ற கர்மங்களால் மனம் தூய்மை அடைகிறது. இதனால் வித்யை உண்டாகி, ஓங்கி வளர்கிறது. ஆகவே யஜ்ஞம் போன்றவை, வித்யைகளின் அங்கமாகவும் ஆச்ரம அங்கமாகவும் உள்ளன.

விஹிதத்தபாதிகரணம் ஸம்பூர்ணம்

அதிகாரணம் - 9 - விதுராதிகாரணம்

ஆராயப்படும் விஷயம் - எந்த ஆச்ரமத்திலும் இல்லாத விதுரர்களுக்கு ப்ரஹ்மவித்யையில் அதிகாரம் உண்டு என்று நிரூபிக்கப்பட உள்ளது (விதுரன் என்றால் - க்ருஹஸ்தாச்ரமத்தில் இருந்து மனைவியை இழந்த பின்னர் வானப்ரஸ்தமோ அல்லது ஸந்யாஸமோ கைக்கொள்ளாமல் இருப்பவன் என்று பொருள். இவன் எந்த ஆச்ரமத்திலும் இல்லாதவன் என்றாகிறது. இவனை அநாச்ரமி என்பர்).

3-4-36 அந்தரா ச அபி து தத்த்ருஷ்டே:

பொருள் - இடையே உள்ளவர்களுக்கும் ப்ரஹ்மவித்யை உண்டு. ரைக்வர் போன்றவர்களிடம் காணப்படுகிறது.

விஷயம் - நான்கு ஆச்ரமத்தில் உள்ளவர்களுக்கும் ப்ரஹ்மவித்யையில் அதிகாரம் உண்டு என்று கூறப்பட்டது. மேலும் அந்தந்த ஆச்ரமத்தின் கர்மங்கள் ப்ரஹ்மவித்யைக்கு அங்கமாக உள்ளன என்றும் கூறப்பட்டது. எந்த ஆச்ரமத்தையும் சாராமல் ஒரு சிலர் இருக்கக்கூடும். உதாரணமாக க்ருஹஸ்தாச்ரமத்தில் இருந்து கொண்டு மனைவியை இழந்தவர்கள் விதுரர்கள் எனப்படுகின்றனர். இவர்கள் எதிலும் இல்லாமல் உள்ளனர் (அவர்கள் ஸந்யாஸம் மேற்கொள்ளவில்லை என்று வைத்துக் கொள்வோம்). இவர்கள் அநாச்ரமிகள் ஆவர்.

சந்தேகம் - இப்படிப்பட்ட விதுரர்களுக்கு ப்ரஹ்மவித்யையில் அதிகாரம் உண்டா, இல்லையா?

பூர்வபக்ஷம் - அதிகாரம் இல்லை. ப்ரஹ்மவித்யைக்கு அந்தந்த ஆச்ரமதர்மங்கள் அங்கமாக உள்ளன. இவர்களைப் போன்றவர்கள் எந்த ஆச்ரமத்திலும் இல்லை என்பதால், அங்கம் இல்லை என்றாகிறது. ஆகவே இவர்களுக்கு ப்ரஹ்மவித்யையில் அதிகாரம் இல்லை என்றே ஆகிறது.

ஸித்தாந்தம் - இது தவறான வாதமாகும். சூத்திரத்தில் உள்ள "து" என்ற பதம் இந்த வாதத்தைத் தள்ளுகிறது, "ச" என்ற பதம் அழுத்தமாக உணர்த்துகிறது. ஆச்ரமத்தில் இல்லாதவர்களுக்கும் (ஆச்ரமத்தின் இடையே உள்ளவர்கள் அல்லது அநாச்ரமிகள்) ப்ரஹ்மவித்யையில் அதிகாரம் உள்ளது. ஏன்? இதனைச் ச்ருதிகளில் காணலாம். ரைக்வர், பீஷ்மர், ஸம்வர்த்தர் போன்றவர்கள் எந்தவிதமான

ஆச்ரமத்திலும் இல்லாதபோதிலும் ப்ரஹ்மவித்யையில் மிகவும் ஈடுபாட்டுடன் இருந்தனர் என்று ச்ருதிகளும் ஸ்ம்ருதிகளும் கூறுவதைக் காணலாம். ஆச்ரமத்தில் உள்ள கர்மங்களை கொண்டு மட்டுமே ப்ரஹ்மவித்யை ஈடேறுகிறது என்று கூற இயலாது. இதன் காரணம் ப்ருஹத் உபநிஷத் (4-4-22) - யஜ்ஞேந தானேந தபஸாநாசகேந - யஜ்ஞம், தானம், தவம் மூலம் - என்று கூறப்பட்டது காண்க. இதன் மூலம், எந்தவிதமான ஆச்ரமத்தின் தர்மமாக இல்லாத தானம் முதலானவை கூட, ப்ரஹ்மவித்யைக்கு உதவி செய்வதாகக் கூறப்படுவது காண்க. ஸந்யாச்ரமத்தில் உள்ளவர்களுக்கு ப்ரஹ்மவித்யை என்பது அக்னிஹோத்ரம் போன்ற கர்மங்கள் அல்லாத மற்றவற்றின் மூலமும் கைகூடும் என்பது கூறப்பட்டுள்ளது. இது போன்று ஆச்ரமத்தில் இல்லாதவர்களுக்கும் ப்ரஹ்மவித்யை காணப்படவே செய்கிறது. ஜபம், உபவாஸம், தானம் போன்ற பலவும் வித்யைக்கு அங்கமாகவே உள்ளதைக் காணலாம். இவை எந்தவிதமான ஆச்ரமத்திற்கும் குறிப்பிட்டு விதிக்கப்பட்டவை அல்ல அல்லவோ?

3-4-37 அபி ஸ்ம்ர்யதே

பொருள் - ஸ்ம்ருதியும் கூறுகிறது.

ஸித்தாந்தம் - ஆச்ரமத்தில் இல்லாதவர்களுக்கு ஜபம் போன்றவையும் வித்யைக்கு அங்கமாகின்றன என்பதை ஸ்ம்ருதிகள் கூறுகின்றன. உதாரணமாக மநுஸ்ம்ருதி (2-87) - ஜப்யேநாபி ச ஸம்ஸித்யேத் ப்ராஹ்மணோ நாத்ர ஸம்சய: குர்யாத் மைத்ரோ ப்ராஹ்மண உச்யதே - மந்த்ரஜபம் போன்றவற்றால் கைகூடும் ப்ரஹ்மவித்யை மூலம் ஸித்தி பெறுவான்; இதில் சந்தேகம் இல்லை; வேறு எதனையும் அவன் செய்யாமல் இருக்கக்கூடும்; இவன் அனைவருக்கும் நண்பனாகவே இருப்பான் - என்றது காண்க. ஸம்ஸித்யேத் - தகுந்த நிலையை ஜபம் மூலமே அடைகிறான் என்பது கருத்து.

3-4-38 விசேஷ அநுக்ரஹ: ச

பொருள் - வித்யைக்கு அநுக்ரஹம் ஏற்படுகிறது.

ஸித்தாந்தம் - சூத்திரம் 3-4-36 மற்றும் ஸ்ம்ருதி ஆகியவற்றைக் கொண்டு மட்டுமே ஆச்ரமத்தில் இல்லாதவர்களுக்கு ப்ரஹ்மவித்யை அதிகாரம் உள்ளது என்று கூறவேண்டியதில்லை. இதனை ச்ருதிகளும் கூறுகின்றன. உதாரணமாக ப்ரச்ந உபநிஷத் (1-10) - தபஸா ப்ரஹ்மசர்யேண ச்ரத்தயா வித்யயா ஆத்மாநம்

அந்விஷயேத் - தவம், ப்ரஹ்மசர்யம், ச்ரத்தை, வித்யை ஆகியவை மூலம் ப்ரஹ்மத்தை உபாஸித்து அடைகின்றனர் - என்றது காண்க.

3-4-39 அத: து இதர: ஜ்யாய: லிங்காச்ச

பொருள் - ஆச்ரமத்தில் இல்லாத நிலையைக் காட்டிலும் ஆச்ரமத்தில் உள்ளதே சிறந்தது என்று கூறப்படும் அடையாள வரிகள் உள்ளன.

ஸித்தாந்தம் - “து” என்ற பதம் உறுதியைக் கட்டுகிறது. “ஆச்ரமத்தில் இல்லாமலும் ப்ரஹ்மவித்யை கைகூடும் என்றால் அப்படியே இருக்கலாமே” என்ற கேள்வி எழலாம். ஆச்ரமத்தில் உள்ளது என்பது, ஆச்ரமத்தில் இல்லாத நிலையை காட்டிலும் உயர்ந்ததாகும். ஆபத்துக் காலங்களில் மட்டுமே ஆச்ரமத்தில் இல்லாத நிலை உண்டாகிறது (மனைவியை இழப்பது போன்ற நிலை). ஆனால் இத்தகைய நிலை இல்லாமல், ஆச்ரமத்தில் இருக்கும் சக்தி கொண்டவன், அதனைக் கைக்கொண்டே ஆகவேண்டும் (எந்த ஆச்ரமமாக இருந்தாலும் சரி). இதன் காரணம் - ஆச்ரமத்தில் உள்ளவர்களுக்குத் தர்மங்கள் அதிகம், ஆச்ரமத்தில் இல்லாதவர்களுக்குத் தர்மம் குறைவே ஆகும். ஆக, அதிக தர்மம் உள்ளது மேன்மையானது அல்லவோ? இதற்கான அடையாள வாக்கியங்கள் ஸ்ம்ருதிகளில் உள்ளன. தசஷஸ்ம்ருதி (1-10) - அநாச்ரமீ ந திஷ்டேத்து திநமேகமபி த்விஜ: - இரு பிறப்புடைய அந்தணன் ஒருநாள் கூட ஆச்ரமத்தில் இல்லாத நிலையில் இருக்கக்கூடாது - என்றது. ப்ரஹ்மச்சர்யாச்ரமம் மற்றும் மனைவியை இழந்தவன் ஆகியோருக்கு வைராக்யம் ஏற்படும் என்றால், ஸந்யாச்ரமமே சிறந்தது; வைராக்யம் இல்லை என்றால் திருமணம் செய்து கொள்ளாமல் இருப்பது ஆபத் விஷயமே ஆகும்.

விதுராதிகரணம் ஸம்பூர்ணம்

தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 49)

கார்ப்பண்யத்தை விடாமல் இருத்தல்

மூலம் - தனக்கு சரண்யப்ரஸாத விசேஷமூலமாக நம்மாழ்வார் நாதமுநிகளுள் ளிட்டார்க்குப் போலே ஸாஷாத்தகாராதிகளாகிற ப்லோத்கமபர்வங்கள் வந்தாலும் “நன்மை தீமைகளொன்றுமறியேன்” என்றும், “அறிவனேலும் இவையெல்லாம் என்னால் அடைப்பு நீக்கொண்ணாது” என்றும் நிச்சயித்துப் பராதீந ஸ்வரூப ஸ்திதி ப்ரவ்ருத்தியான தன் அதிகாரத்திலே சொருகின ஆகிஞ்சந்யத்தை அழியமாறாதே அஹமஸ்யம்ய பராதாநாமாலப: ஆகிஞ்சநோ அகதி: இத்யாதிகளை அடியொற்றி நடக்கிற “நோற்ற நோன்பிலேன் நுண்ணறிவிலேன்”, “என்னான் செய்கேன்”, “களைவாய் துன்பங்களை யாதொழிலாய் களைகண் மற்றிலேன்”, “புகலொன்றில்லா அடியேன்”, “ஆவிக்கு ஓர் பற்றுக் கொம்பு நின்னலால் அறிகின்றிலேன்”, “கறவைகள் பின்சென்று”, “குளித்து மூன்றனலையோம்பும்”, “குலங்களாய ஈரிரண்டில்”, “ஏழை ஏதலன்”, “பற்றேல் ஒன்றுமிலேன்”, “தருதுயரம் தடாயேல்” என்கிற பாட்டுக்களிலும், ந தர்மநிஷ்ட: அஸ்தி என்கிற ச்லோகத்திலும் இவர்கள் அருளிச்செய்த கார்ப்பண்யத்தின் சுவடுகளை எல்லாம் அவலம்பித்துக் கொண்டுபோரவும்.

விளக்கம் - ஒருவனுக்கு ஸர்வேச்வரனின் கடாசஷம் காரணமாக, நம்மாழ்வார் மற்றும் நாதமுநிகள் ஆகியோருக்கு உண்டானது போன்று அவனது தரிசனம் முதலான பலன்கள் கிட்டக்கூடும். இப்படி உண்டானாலும் அவன் கர்வம் கொள்ளாமல், பெரியாழ்வார் திருமொழி (5-1-3) - நன்மை தீமைகளொன்றுமறியேன் - எனக்கு எது நன்மை எது தீமை என்று அறியமாட்டேன் - என்றும், பெரியதிருவந்தாதி (3) - அறிவனேலும் இவையெல்லாம் என்னால் அடைப்பு நீக்கொண்ணாது - நல்லது கெட்டதை நான் அறிய நேர்ந்தாலும் நல்லதை எடுத்துக் கொள்ளவோ தீயதை விலக்கவோ என்னால் இயலாது - என்றும் இருக்கவேண்டும். இப்படியாக ஸர்வேச்வரனை மட்டுமே சார்ந்துள்ளதான தனது ஸ்வரூபம், இருப்பு, செயல்பாடுகள்

ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் அமைந்துள்ள ஆகிஞ்சந்யம் (வேறு உபாயம் இல்லை என்னும் நிலை) மாறாதபடி அவன் இருத்தல் வேண்டும். அவன் அஹிர்புத்தந்யஸம்ஹிதை - அஹமஸ்மய பராதாநாமாலப: ஆகிஞ்சநோ அகதி: - நான் அபராதங்களின் இருப்பிடம், என்னைக் காப்பாற்றிக்கொள்ள வேறு உபாயம் இல்லை, உன்னை அடையும் உபாயம் வேறு ஏதும் இல்லை - என்று கூறும்படியாக உள்ள நிலையில் இருத்தல் வேண்டும். மேலும் கீழே உள்ள பல வரிகளிலும் காணப்படும் கார்ப்பண்யத்தை (வேறு உபாயம் இல்லை என்று, கர்வம் நீங்கி, எம்பெருமானின் கருணை உண்டாகும்படி தாழ்ந்து நின்றல்) கைவிடாமல் இருத்தல் வேண்டும்.

- திருவாய்மொழி (5-7-1) - நோற்ற நோன்பிலேன் நுண்ணறிவிலேன் - சிறந்த அநுஷ்டானம், ஞானம் அற்றவன்
- திருவாய்மொழி (5-8-3) - என்னான் செய்கேன் - நான் என்ன செய்யப்போகிறேன்
- திருவாய்மொழி (5-8-8) - களைவாய் துன்பங்களை யாதொழிலாய் களைகண் மற்றிலேன் - நீ எனது ஸம்ஸார துன்பங்களை நீக்கினாலும் நீக்காவிட்டாலும் உன்னைத் தவிர எனக்கு வேறு கதி இல்லை
- திருவாய்மொழி (6-10-10) - புகலொன்றில்லா அடியேன் - வேறு கதியில்லாத அடியேன்
- திருவாய்மொழி (10-10-3) - ஆவிக்கு ஓர் பற்றுக் கொம்பு நின்னலால் அறிகின்றிலேன்
- திருப்பாவை (28) - கறவைகள் பின்சென்று - பசுக்கள் பின்னே சென்று ஒன்றாக உண்போம்
- திருமாலை (25) - குளித்து மூன்றனலையோம்பும் - நீராடிய பின்னர் மூன்று அக்னிகளைக் காக்கவேண்டியதான அந்தணத் தன்மையை நான் அழித்துக்கொண்டேன்
- திருச்சந்தவிருத்தம் (90) - குலங்களாய ஈரிரண்டில் - தர்மங்களை செய்யக்கூடிய பிறவியில் பிறக்கவில்லை
- பெரியதிருமொழி (5-8-1) - ஏழை ஏதலன் - ஞானம் இல்லாதவன், நல்ல தொடர்பு அற்றவன்
- பெரியதிருமொழி (1-9-9) - பற்றேல் ஒன்றுமிலேன் - எந்தவிதமான ஆதாரமும் எனக்கு இல்லை
- பெருமாள் திருமொழி (5-1) - தருதுயரம் தடாயேல் - எனது துன்பங்களை நீ தடுக்காவிடில்
- ஆளவந்தாரின் ஸ்தோத்ரம் (22) - ந தர்மநிஷ்ட: அஸ்தி - நான் எந்தவிதமான தர்மங்களும் அற்றவன்

இதுநாள் இழந்ததை எண்ணித் தளராமல் இருத்தல்

மூலம் - இப்படித் தனக்கு அநாதிகாலம் பிறந்த அநர்ஹதையையும் அதடியாக இழந்த கைங்கர்யத்தையும் பார்த்து, “பொய்ந்நின்ற ஞானமும் பொல்லாவொழுக்கும் அழுக்குடம்பும்” என்று அலற்றப்பண்ணும் நிர்வேத ப்ராசர்யத்தாலே அவஸந்நனாகாதே “உயிரளிப்பான் எந்நின்ற யோனியுமாய்ப் பிறந்தாய் இமையோர் தலைவா” என்கிறபடியே எதிர் சூழல்புக்கு நிற்கிற சரண்யனுடைய தாய் முலைப்பால்போலே பத்யதமமுமாய் ப்ரியதமுமான உபதேசத்தாலே தெளிந்த அவதார ரஹஸ்யாதிகளாகிற தீர்த்தங்களை அவகாணித்துத் தேறி, உத்தமே சேத்வயஸி ஸாதுவ்ருத்த: என்றும்,

துராசார: அபி ஸர்வாசீ க்ருதந்தோ நாஸ்திக புரா
ஸமாசர்யேதாதிதேவம் ச்ருத்த்யா சரணம் யதி
நிர்த்தோஷம் வித்தி ஜந்தும் ப்ரபாவாத் பரமாத்மந: என்றும்,

யத்ப்ரஹ்மகல்ப நியுதாநுபவே அப்யநாச்யம்
தத் கில்பிஷம் ஸ்ருஜதி ஜந்துரிஹ ச்ஷணார்த்தே
ஏவம் ஸதா ஸகலஜந்மஸு ஸாபராதம்
க்ஷாம்யஸ்யஹோ ததாபிஸந்தி விராம மாத்ராத் என்றும்,

ப்ரவஹத்யேவ ஹி ஜலே ஸேது: கார்யோ விஜாநதா என்றும்,

“மாளும் ஓரிடத்திலும் வணக்கொடு மாள்வது வலமே” என்றும் சொல்லுகிற ந்யாயத்தாலே கதத்துக்குச் சோகியாதே, கதமான அயோக்யதையைக் கண்டு அகலவும் பாராதே, அபர்யநுயோஜ்யமாய் அநவதிகமான சரண்யப்ரபாவத்தாலே இப்போது பிறந்த யோக்யதையைக் கண்டு, வருகிற நீருக்கு அணை கோலுங்கணக்கிலே இவ்வவஸ்தைக்கு அநுரூபமான ஆஜ்ஞா அநுஜ்ஞா அநுவர்த்தநமாகிற கைங்கர்யாநுபவத்தை இழவாதே.

விளக்கம் - தான் இத்தனை காலமாக தகுதி இழந்து இருந்த நிலையையும், இதனால் ஸர்வேச்வரனுக்குச் செய்யவேண்டிய கைங்கர்யங்களைச் செய்யாமல் விட்டதையும் உணரும் ப்ரபந்நன், தனது நிலையைக் கண்டு மிகவும் துவண்டு போகக்கூடும். இதனால் திருவிருத்தம் (1) - பொய்ந்நின்ற ஞானமும் பொல்லாவொழுக்கும் அழுக்குடம்பும் - விபரீதமான ஞானம், தீய ஒழுக்கம், அசுத்தமான சரீரம் - என்று கூறுவது போன்று, தன்னைத்தானே மிகவும் நிந்தித்துக் கொண்டு, அதனால் தளர்ச்சி அடையாமல் இருத்தல் வேண்டும். திருவிருத்தம் (1) -

உயிரளிப்பான் எந்நின்ற யோனியுமாய்ப் பிறந்தாய் இமையோர் தலைவா - இது போன்ற பிறவிகளில் பிறக்காமல் காப்பதற்காக நீ பல அவதாரங்கள் எடுத்தாய் - என்று கூறுவதை எண்ணி உறுதி கொள்ளவேண்டும். தாய்ப்பால் போன்ற இனிமையான ஸர்வேச்வரன் தன் முன்பாக நின்று தன்னைக் காப்பாற்றும் பொருட்டு கூம் சொற்களை எண்ணியபடி இருக்கவேண்டும் (உதாரணமாக கீதையில் - பரித்ரா யாண ஸாதூநாம், ஸம்பவாமி யுகே யுகே, அஹம் த்வா ஸர்வ பாபேப்யோ போன்றவை). அவனது அவதார ரஹஸ்யங்கள் என்னும் நீர் நிலைகளில் குடைந்து நீராடவேண்டும். கீழே உள்ள வரிகளை எண்ணியபடி இருக்கவேண்டும்:

- போதாயந ஸூத்ரம் (1-10-32) - உத்தமே சேத்வயஸி ஸாதுவ்ருத்த: - முதுமையில் நல்ல ஒழுக்கத்துடன் இருந்தால் நன்மையைப் பெறுவான்.
- ஸாத்த்வத ஸம்ஹிதை (16-23-24) - துராசார: அபி ஸர்வாசீ க்ருதந்தோ நாஸ்திக புரா ஸமாச்ரயேதாதிதேவம் ச்ருத்த்யா சரணம் யதி நிர்த்தோஷம் வித்தி ஜந்தும் ப்ரபாவாத் பரமாத்மந: - ஒருவன் தீய ஒழுக்கம் கொண்டவனாக, அனைத்தையும் உண்பவனாக, நன்றி கெட்டவனாக, நாஸ்திகனாக இருக்கக்கூடும். ஆயினும் ஸர்வேச்வரனை சரணம் புகுந்த பின்னர், அவனது கடாசஷம் காரணமாக குற்றங்கள் நீங்கப்பெறுவான்
- ஸ்ரீவைகுண்டஸ்தவம் (61) - யத்ப்ரஹ்மகல்ப நியுதாநுபவே அப்யநாச்யம் தத் கில்பிஷம் ஸ்ருஜதி ஜந்துரிஹ ஷ்ஷணார்த்தே ஏவம் ஸதா ஸகலஜந்மஸு ஸாபராதம் ஷ்ஷாம்யஸ்யஹோ ததாபிஸந்தி விராம மாத்ராத் - நான்முகனின் காலத்தில் பதினாயிரம் கல்ப காலங்கள் அநுபவித்தாலும் கழியாத தீயபலன்களை அளிக்கக்கூடிய பாவங்களை ஒருவன் அரை நொடியில் செய்யக்கூடும். இப்படியாக அனைத்துப் பிறவியிலும் பாவங்களையே ஒருவன் செய்துவந்தாலும், "பாவங்களைச் செய்யமாட்டேன்" என்ற நினைவு அவனுக்குத் தோன்றிவிட்டாலே நீ மன்னித்துவிடுகிறாய்.
- வங்கிபுர நம்பி காரிகை (31) - ப்ரவஹத்யேவ ஹி ஜலே ஸேது: கார்யோ விஜாநதா - கழிந்துவிட்ட பிறவி கழிந்ததே. அறிவாளி ஒருவன் தண்ணீர் ஓடி வரும்போது அல்லவோ அணை இருவான்?
- திருவாய்மொழி (3-8-1) - மாளும் ஓரிடத்திலும் வணக்கொடு மாள்வது வலமே - இறக்கும் காலத்திலாவது ப்ரபத்தி செய்து இறப்பது நலமே

இப்படியாக ஒருவன் தனது கடந்த கால நிலையை எண்ணி வருத்தம் கொண்டு, எம்பெருமானை விட்டு அகன்று செல்லக்கூடாது. மாறாக, தனக்கு இப்போது வாய்த்துள்ள "ஏன் என்ற கேள்வி எழாமல், எல்லையற்ற எம்பெருமானின் பெருமையால்" உண்டான தகுதியை எண்ணி, இனிவரும் காலங்களில் வர உள்ள நீரைத் தடுக்க அணை கட்டுவது போன்று, மேன்மேலும் தகுதிகளுக்குத் தன்னைத் தயார் செய்து கொள்ளவேண்டும். மேலும் எம்பெருமானின் ஆணை, கைங்கர்யங்கள் ஆகியவற்றில் நிலை நின்று, தனது ப்ரபந்நன் என்னும் நிலையை விடாமல் இருத்தல் வேண்டும்.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவசனபூஷணம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்

(பகுதி - 5)

வ்யாக்யானம் - இப்படி த்வயவிவரணமானவிதிலே த்வயந்தன்னிற்போலே மற்றை ரஹஸ்ய த்வயார்த்தங்களும் ஸங்க்ரஹேணோத்தங்களாயிருக்கும் ; எங்ஙனையென்னில்: அஹமர்த்தத்துக்கு என்று தொடங்கி அடியானென்றிறே என்னுமளவாகவும், ஸ்வரூப ப்ரயுக்தமான தாஸ்யமிறே ப்ரதாநம் என்றும், ப்ரணவார்த்தஞ் சொல்லப்பட்டது. ஸ்வயத்ந நிவ்ருத்தி இத்யாதியாலும், தன்னைத்தானே முடிக்கையாவது என்று தொடங்கி, இப்படி ஸர்வ ப்ரகாரத்தாலும் என்கிறதற்குக் கீழிலுள்ளத்தாலும் நமச்சப்தார்த்தஞ் சொல்லப்பட்டது. பரப்ரயோஜநப்ரவ்ருத்தி இத்யாதியாலும், உபேயத்துக்கிளைய பெருமாளையும் இத்யாதியாலும், கைங்கர்யந்தான் பக்தி மூலமல்லாதபோது, இத்யாதியாலும் த்ருதீயபதார்த்தஞ் சொல்லப்பட்டது. அஜ்ஞாநத்தாலே இத்யாதியாலும், ப்ராபகந்தர பரித்யாத்யாகத்துக்கு இத்யாதியாலும் உபாயாந்தர த்யாகத்தை ஸஹேதுகமாகச் சொல்லுகையாலே தத்த்யாஜ்யதையையும் த்யாகப்ரகாரத்தையும் சொல்லுகிற பதத்வயார்த்தமுஞ் சொல்லப்பட்டது. இதுதனக்குஸ்வரூபம் இத்யாதியாலும், ப்ராப்திக்குபாயமவன் நினைவு இத்யாதியாலும் மாமேகம் சரணம் என்கிற பதங்களி லர்த்தஞ் சொல்லப்பட்டது. ப்ரபத்தயுபாயத்துக்கு இத்யாதியாலே வ்ரஜ என்கிற ஸ்வீகார வைலக்ஷண்யஞ் சொல்லப்பட்டது. அவனிவனை என்று தொடங்கி, ஸ்வாதந்தர்யத்தாலே வரும் பாராதந்தர்யம் ப்ரபலம் என்னுமளவும், ஸர்வ பாபங்களையுந் தள்ளி அங்கீகரிக்கும் மீச்வர ஸ்வாதந்தர்யத்தையும், க்ருபாபலமுந்ரூபவித்தேயறவேணும் என்று, பலஸித்தியில் கண்ணழிவில்லாமையுஞ் சொல்லுகையாலே உத்தரார்த்தத்திலர்த்தஞ் சொல்லப்பட்டது.

விளக்கம் - இவ்விதம் த்வயத்தின் விளக்கமாகவே உள்ள இந்த நூல், திருமந்த்ரம் மற்றும் சரமச்லோகம் ஆகிய இரண்டின் ஆழ்பொருள்களையும் தன்னில் கொண்டதாகவே உள்ளது. எப்படி? “அஹமர்த்தத்துக்கு” என்று தொடங்கி, “அடியானென்றிறே” என்பது முடிய உள்ள சூர்ணைகள், ”ஸ்வரூப ப்ரயுக்தமான தாஸ்யமிறே ப்ரதாநம்” என்னும் சூர்ணை ஆகியவற்றின் மூலம் ப்ரணவத்தின்

பொருள் கூறப்பட்டது. “ஸ்வயத்தந நிவ்ருத்தி” என்பதாலும், “தன்னைத்தானே முடிக்கையாவது” என்று தொடங்கி, “இப்படி ஸர்வ ப்ரகாரத்தாலும்” என்று முடியும் சூர்ணைகளாலும் நம: என்பது விளக்கப்பட்டது. “பரப்ரயோஜநப்ரவ்ருத்தி” என்பதாலும், “உபேயத்துக்கிளைய பெருமாளையும்” என்று உள்ள சூர்ணையாலும், “கைங்கர்யந்தான் பக்தி மூலமல்லாதபோது” என்பதாலும் நாராயணாய என்பது விளக்கப்பட்டது. “அஞ்ஞானத்தாலே” என்னும் சூர்ணை, “ப்ராபகந்தர பரித்யாத்யாகத்துக்கு” என்னும் சூர்ணை ஆகியவை மூலம் மற்ற உபாயங்களைக் கைவிடுதல் என்பதைக் காரணங்களுடன் கூறுவதால், அந்த உபாயங்களை எப்படிக் கைவிடவேண்டும் என்று கூறுவதால் - இவை மூலம் ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய என்பது விளக்கப்பட்டது. “இது தனக்கு ஸ்வரூபம்” என்பதன் மூலமும், “ப்ராப்திக்குபாயமவன் நினைவு” என்பதன் மூலமும், மாமேகம் சரணம் என்பது விளக்கப்பட்டது. “ப்ரபத்தயுபாயத்துக்கு” என்பதன் மூலம் வ்ரஜ என்ற பதம் விளக்கப்பட்டது. அதாவது பற்றுவதன் மேன்மை உரைக்கப்பட்டு, “அவன் இவனை” என்று தொடங்கி, “ஸ்வாதந்தர்யத்தாலே வரும் பாராதந்தர்யம் ப்ரபலம்” என்பது முடிய உள்ள சூர்ணைகளில், அனைத்துப் பாவங்களையும் நீக்கி ஸர்வேச்வரன் ஏற்றுக் கொள்கின்ற அவனது ஸ்வதந்த்ரத்தைக் கூறுகிறார். “க்ருபாபலமுமநுபவித் தேயறவேணும்” என்பதன் மூலம், பலத்தைப் பெறுகின்ற குறிக்கோளில் மாற்றம் இல்லாமையும் கூறுவதால் இவை - அஹம் த்வா என்று தொடங்கும் இரண்டாவது வரியின் விளக்கம் ஆகின்றன.

ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் அருளிச்செய்த அவதாரிகை ஸம்பூர்ணம்

ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர் அருளிச்செய்த ஸ்ரீவசனபூஷணமும்
ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் அருளிச்செய்த வ்யாக்யானமும்

1. வேதார்த்தமறுதியிடுவது ஸ்ம்ருதீதிஹாஸபுராணங்களாலே.

அவதாரிகை - ப்ரமாதாவானவன் ப்ரமாணத்தைக் கொண்டிறே ப்ரமேயத்தை நிச்சயிப்பது. அந்த ப்ரமாணந்தான், ப்ரத்யக்ஷாதி ரூபேண அஷ்ட விதமாகச் சொல்லுவர்கள். அதில் “ப்ரத்யக்ஷமேகஞ்சார்வாகா:” இத்யாதியில் சொல்லுகிற பாஹ்யகுத்ருஷ்டிகளைப் போலன்றியே, ப்ரத்யக்ஷாநுமாநாகமங்கள் மூன்றையும் ப்ரமாணதயா அங்கீகரித்து, உபமாநாதி பஞ்சகத்தையும் அவற்றிலே யதாயோகமந்தர்பவிப்பித்து, அவற்றில் ப்ரத்யக்ஷம் இந்த்ரியக்ரஹணயோக்யங்களிலும், அநுமாநம் ப்ரத்யக்ஷ ஸித்த வ்யாப்தி க்ரஹணாநுரூபமான கதிபயபரோக்ஷார்த்தங்களிலும் ப்ரமாணமாகவும், அதிந்த்ரியார் தத்தில் சாஸ்த்ரமே ப்ரமாணமாகவும் நிஷ்கர்ஷித்து, அது தன்னிலும் “வேதே கர்த்ராத்யபாவாத் பலவதி ஹி நயைஸ் த்வந்முகே நீயமாநே தந்மூலத்வேந

மாநம் ததிதரதகிலம் ஜாயதே” என்கிறபடியே ஸ்வப்ராமாண்யத்துக்கு மூலஸாபேஷுமான பௌருஷேய சாஸ்த்ரத்தைப் பற்ற, ஸ்வத: ப்ராமாண்யமுடைய வேதமே ப்ரபல ப்ரமாணமாகவும் அறுதியிட்டிருக்கும் பரமவைதிகராகையாலே, இப்ப்ரபந்தத்தில் தாமருளிச் செய்கிற அர்த்தங்களெல்லாம் வேதப்ரதிபாத்யமென்னுமிடம் தோற்றமுதலிலே வேதத்தை ப்ரமாணமாகவங்கீகரித்துக் கொண்டு ததர்த்தநிர்ணயம் பண்ணும் க்ரமத்தை இவ்வாக்யத்தாலேயருளிச் செய்கிறார்.

விளக்கம் - உண்மையான ஞானத்தைத் தேடும் ஒருவன், தகுந்த ப்ரமாணம் கொண்டு அல்லவோ ப்ரமேயத்தை அறிவான் (ப்ரமாணம் = உண்மையை அறிந்து கொள்வதற்கான சாதனங்கள், ப்ரமேயம் = ப்ரமாணத்தால் அறியப்படும் பொருள்)? இத்தகைய ப்ரமாணம் என்பதை ப்ரத்யக்ஷம் தொடக்கமாக எட்டுவிதமாகப் பிரித்துக் கூறுவார்கள் (இவை ப்ரத்யக்ஷம், அனுமானம், ஆகமம், உபமாநம், அருத்தாபத்தி, அபாவம், சம்பவம் மற்றும் ஐதிஹ்யம்). இதில் வேதங்களின் கொள்கைகளுக்குப் புறம்பாக உள்ளவர்களும் (பாஹ்யர்), வேதவரிகளுக்குத் தவறான பொருள் உரைப்பவர்களும் (குத்ருஷ்டி), ப்ரத்யக்ஷமேகஞ்சார்வாகா: - ப்ரத்யக்ஷத்தை மட்டுமே உலோகாயதர்கள் ஏற்கின்றனர் என்பதற்கு ஏற்ப உள்ளனர். ஆனால் இந்த நூல் ஆசிரியரான ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் அப்படி அல்ல (ஸ்வாமி எப்படி ஆராய்கிறார் என்பதை அடுத்துள்ள பல வரிகளில் கூறுகிறார்). ப்ரத்யக்ஷம், அனுமானம் மற்றும் ஆகமம் ஆகிய மூன்றையும் ப்ரமாணங்களாக ஏற்றார். மற்ற ஐந்து ப்ரமாணங்களையும் இந்த முன்றிலேயே அடக்கினார் (அனுமானத்தில் உபமாநம், அருத்தாபத்தி, சம்பவம்; ப்ரத்யக்ஷத்தில் அபாவம்; ஆகமத்தில் ஐதிஹ்யம் என அடக்கினார்). இவற்றில் ப்ரத்யக்ஷம் என்பதை இந்திரியங்களால் அறிந்து உணரக்கூடிய பொருள்களுடன் தொடர்புபடுத்தியும்; அனுமானம் என்பதை இந்திரியங்களால் பெறப்படும் ஞானம் மூலமாக, ஆனால் அந்த இந்திரியங்களால் நேரடியாக அறிய இயலாத பொருள்களுடன் தொடர்புபடுத்தியும்; இந்திரியங்களுக்கு அப்பாற்பட்ட விஷயங்களுக்கு சாஸ்த்ரமே ப்ரமாணம் என்றும் உறுதிபட உரைத்தார். இப்படிப்பட்ட சாஸ்த்ரங்கள் கூட, தாங்கள் ப்ரமாணமாக நிலை நிற்பதற்கு வேறு ஒரு மூலப்ரமாணத்தை நாடுகின்றன என்பதை ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவம் உத்தரஸதகம் (14) - வேதே கர்த்ராத்யபாவாத் பலவதி ஹி நயைஸ் த்வந்முகே நீயமானே தந்மூலத்வேந மாநம் ததிதரதகிலம் ஜாயதே - திருவரங்கத்தில் கண்வளர்பவனே! யாராலும் இயற்றப்படாதது என்பதால் எந்தவிதமான தோஷங்களும் அற்றதான வேதங்கள், பலவிதமான ந்யாயங்களால் உன்னையே பரமாகக் கொண்டுள்ளன - என்பதன் மூலம் அறியலாம். மனிதர்களால் இயற்றப்பட்ட மற்ற சாஸ்த்ரங்களான இதிஹாஸம் போன்றவை போல் அல்லாமல், வேதங்கள் தங்களுக்கு வேறு எதுவும் ப்ரமாணமாக இருக்கவேண்டிய அவசியம் அல்லாமல், தாங்களே தங்களுக்கு ப்ரமாணமாக உள்ள தன்மை கொண்டுள்ளதால், அத்தகைய வேதங்களே அனைத்து விதமான ப்ரமாணம் என்று உறுதிபடக் கூறினார். இப்படிப்பட்ட

வைதிகர் என்பதால், இந்த நூலில் தாம் கூறுபவை அனைத்தும் வேதங்களால் முழங்கப்பட்டவையே என்று கூற எண்ணினார். ஆக முதலில் வேதங்களை ப்ரமாணமாக உரைத்து, அப்படிப்பட்ட வேதங்களின் ஆழ்பொருளை உறுதிபட உரைக்கும் முறையை இந்தச் சூர்ணையில் அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அகிலஹேய ப்ரத்யதீகத்வ கல்யாணைகதாநத்வங்களாலே ஈச்வரன் அகில ப்ரமேய விலக்ஷணனாயிருக்குமாபோலேயிறே அபௌருஷேயத்வ நித்யத்வங்களாலே வேதம் அகில ப்ரமாணவிலக்ஷணமாயிருக்கும்படி; வேதத்தினுடைய அபௌருஷேயத்வம் “வாசா விருப நித்யாயா” இத்யாதிச் ச்ருதியாலும், “அநாதி நிதநாஹ்யேஷா வாகுத்ஸ்ருஷ்டா ஸ்வயம்புவா, ஆதௌ வேதமயீ திவ்யா யதஸ் ஸர்வா ப்ரஸூதய:” இத்யாதி ஸ்ம்ருதியாலும் ப்ரதிபாதிக்கப்படா நின்றதிறே. இந்தச் ச்ருதிஸ்ம்ருதிகள் வேதநித்யத்வத்தைச் சொல்லுகையாலே, தத்பௌருஷேயத்வமும் ஸித்தமிறே. அதௌவ ப்ரமவிப்ரலம்ப ப்ரமாதாசக்திரூபதோஷ சதுஷ்டய ஸம்பாவநாகந்த ரஹிதமாயிருக்கும் பௌருஷேயத்வமிறே அவை வருகைக்கு மூலம். இப்படியிருக்கையாலே இதுக்கு மேற்பட்டதொரு சாஸ்த்ரமில்லை. ஆகையாலேயிறே “ஸத்யம் ஸத்யம் புநஸ் ஸத்யமுத் த்ருத்ய புஜமுச்யதே, வேதாத்தாஸ்த்ரம் பரம் நாஸ்தி ந தைவம் கேசுவாத் பரம்” என்று ஐதிஹாஸிகராலும் பௌராணிகராலும் ஏககண்டமாகச் சொல்லப்பட்டது. இதினேற்ற மெல்லாம் திருவுள்ளம் பற்றியிறே “சுடர்மிகு சுருதி” யென்று நம்மாழ்வாரருளிச் செய்தது. அவரைப் பின் செல்லுமவராய் அபியுக்தாக்ரேஸரரான பட்டரும் “ஆதௌ வேதா: ப்ரமாணம்” என்றாரிறே.

விளக்கம் - அகில ஹேய ப்ரத்யதீகத்வம் (தான் குற்றம் இல்லாமல் இருப்பதுடன் அல்லாமல், தன்னை அண்டியவர்களின் குற்றங்களையும் நீக்கும் தன்மை), கல்யாணைகதாநத்வம் (தானும் ஆனந்தமாக இருந்து, மற்றவர்களையும் ஆனந்தமாக வைத்தல்) என்னும் இரண்டு தன்மைகள் மூலம் ஸர்வேச்வரன் அனைத்துவிதமான பொருள்களைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவனாக உள்ளான். இதே போன்று, மனிதர்களால் இயற்றப்படாத தன்மை, என்றும் நிலையாக உள்ள தன்மை ஆகிய இரண்டாலும் மற்ற ப்ரமாணங்களைக் காட்டிலும் வேதங்கள் வேறுபட்டதாகவே உள்ளன. வேதத்தின் இந்தத் தன்மைகள் கீழே உள்ள வரிகள் மூலம் உணர்த்தப்படுகின்றன:

- வாசா விருப நித்யாயா - என்றும் உள்ள வேதங்களால் போற்றப்படும் அழகுள்ளவனே!
- அநாதி நிதநாஹ்யேஷா வாகுத்ஸ்ருஷ்டா ஸ்வயம்புவா, ஆதௌ வேதமயீ திவ்யா யதஸ் ஸர்வா ப்ரஸூதய: - எந்த வேதத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு அனைத்தும் படைக்கப்படுகிறதோ, தோற்றமும் முடிவும் அற்றதாக உள்ளதோ, அந்த வேதங்கள் திவ்யமான வாக்குகளாக உள்ளன. இவை ஸர்வேச்வரனால் வெளிப்பட்டன.

மேலே உள்ள வரிகள், வேதங்களின் நித்யமாக உள்ள தன்மையை உணர்த்துவதால், அவை மனிதர்களால் செய்யப்படாத தன்மையையும் உணர்த்துவதாகவே உள்ளன. மனிதர்களால் செய்யப்படாத காரணத்தினால் வேதங்கள் மயக்கம் ஏற்படுத்தும் தன்மை (பிரமம்), வஞ்சனையான கருத்து (விப்ரலம்பம்), குறிக்கோள் இல்லாமல் ஏதோ கூறுதல் (பிரமாதம்) மற்றும் காரணங்களின் வலிமை இல்லாத நிலை (அசக்தி) ஆகிய தோஷங்கள் சிறிதும் இல்லாதபடி உள்ளன. இவை அனைத்தும் மனிதர்களால் செய்யப்படும் பொருள்களுக்கு அல்லவோ உண்டாகும் தோஷங்கள்? இந்தக் குற்றங்கள் இல்லாத காரணத்தினால் இவற்றுக்கு மேலான சாஸ்த்ரம் ஏதும் இல்லை. இதனால்தான் இதிஹாஸம் மற்றும் புராணங்களை நன்றாக அறிந்தவர்களால் ஒரே குரலில் - ஸத்யம் ஸத்யம் புநஸ் ஸத்யமுத் த்ருத்ய புஜமுச்யதே, வேதாட்சாஸ்த்ரம் பரம் நாஸ்தி ந தைவம் கேசவாத் பரம் - உண்மை, உண்மை, கைகளை உயர்த்திக் கூறுகிறேன், வேதங்களைக் காட்டிலும் மேலான சாஸ்த்ரம் இல்லை, கேசவனை விட உயர்ந்த தெய்வம் இல்லை - என்று கூறப்பட்டது. வேதங்களின் மேன்மையை உணர்ந்த காரணத்தால் அல்லவோ நம்மாழ்வார் - சுடர்மிகு சுருதி - என்று அருளிச்செய்தார்? வேதங்களே சிறந்த ப்ரமாணங்கள் என்று ஆராய்பவர்கள் வரிசையில் தலைவராக உள்ள ஸ்வாமி பராசரபட்டரால் ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவத்தில் (2-19) - ஆதெள வேதா: ப்ரமாணம் - முதலில் வேதங்கள் ப்ரமாணம் - என்று கூறப்பட்டது காண்க.

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

.....தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த

முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 14)

வ்யாக்யானம் - மூன்றாம் பத்தால், இவருக்கு கைங்கர்யத்திலுண்டான ருசியையும் த்வரையையும் கண்ட ஈச்வரன், கைங்கர்யத்துக்கு ஏகாந்தமான திருமலையில் நிலையைக் காட்டிக் கொடுக்கக்கண்டு, "வழுவிலாவடிமை செய்யவேண்டும் நாம்" என்று பாரித்து, பாரித்தபடியே பாகவத சேஷத்வ பர்யந்தமாக வாசிகமாக அடிமைசெய்து தலைக் கட்டுகிறார்.

விளக்கம் - மூன்றாம் பத்தால் இவருக்குக் கைங்கர்யத்தில் இருக்கின்ற ருசியையும் வேகத்தையும் கண்ட எம்பெருமான், கைங்கர்யத்துக்கு ஏகாந்தமாகத் தான் திருமலையில் நிற்கும் நிலையைக் காண்பித்தான். இதனைக் கண்டு (3-3-1) - வழுவிலாவடிமை செய்யவேண்டும் நாம் - என்று விழுந்து, விழுந்தபடியே பாகவதர்களுக்கு அடிமையாக, அவர்களுக்கு அடிமை செய்து முடித்தார்.

வ்யாக்யானம் - நான்காம் பத்தால், இப்புருஷார்த்தத்துக்கு உபாயம் திருநாரணன்தாளென்றும், "குடிமன்னு மின் சுவர்க்கம்", "எல்லாம் விட்ட இறுகல் இறப்பு", "ஐங்கருவிகண்டவிற்பம் தெரிய அளவில்லாச் சிற்றிற்பம்" என்று தாமும் அநுஸந்தித்தார். அஞ்சாம் பத்தால் இந்த இஷ்டப்ராப்திக்கும், அநிஷ்ட நிவ்ருத்திக்கும் "ஆறெனக்கு நிற்பாதமே சரணாகத் தந்தொழிந்தாய்" என்று - தன் திருவடிகளையே உபாயமாகத் தந்தான் என்றார்.

விளக்கம் - நான்காம் பத்தால் புருஷார்த்தத்துக்கு உபாயம் (4-1-1) - திருநாரணன் தான் - என்றும், புருஷார்த்தத்துக்கு விரோதி (4-1-9) - குடிமன்னு மின் சுவர்க்கம் - என்றும், (4-1-10) - எல்லாம் விட்ட இறுகல் இறப்பு - என்றும், ஐச்வர்ய கைவல்யங்களே விரோதி என்றும் மற்றவர்களுக்கு உபதேசித்து, (4-9-10) - ஐங்கருவிகண்டவிற்பம் தெரிய அளவில்லாச் சிற்றிற்பம் - என்று தனக்கும்

அவையே விரோதி என்று அருளிச்செய்கிறார். ஐந்தாம் பத்தால், விரும்பியவற்றை அடைவதற்கும் விருப்பம் இல்லாதவை நீங்குவதற்கும் (5-7-10) - ஆறெனக்கு நிற்பாதமே சரணாகத் தந்தொழிந்தாய் - என்று அவன் தனது திருவடிகளையே உபாயமாக அளித்தான் என்றார்.

வ்யாக்யானம் - அவன் தந்த உபாயத்தை கடகரை முன்னிட்டு பெரியபிராட்டியார் புருஷகாரமாக “அலர்மேல் மங்கையுறைமார்பா - உன்னடிக் கீழமர்ந்து புகுந்தேன்” என்று ஸ்வீகரித்தார் ஆறாம் பத்தால்.

விளக்கம் - ஆறாம் பத்தால், அவன் தந்த உபாயத்தை அவனிடம் சேர்ப்பவர்களை முன்னிட்டு, பெரியபிராட்டியாரை புருஷகாரமாகக் கொண்டு (6-10-10) - அலர்மேல் மங்கையுறைமார்பா - உன்னடிக் கீழமர்ந்து புகுந்தேன் - என்று ஏற்றுக்கொண்டார்.

வ்யாக்யானம் - ஏழாம் பத்தால், இப்படி ஸித்தோபாய ஸ்வீகாரம் பண்ணியிருக்கச் செய்தேயும், சடக்கென பலியாமையாலே விஷண்ணராய், “கடல்ஞாலங்காக்கின்ற மின்னுநேமியினாய்” என்று தொடங்கி உபாயோபயோகியான குணங்களைச் சொல்லிக் கூப்பிட, “கூராராழி வெண்சங்கேந்தி - வாராய்” என்று இவர் ஆசைப்பட்டபடியே வெள்ளைச்சுரிசங்கொடாழி ஏந்தி வந்த இது மாநஸாநுபவமாத்திரமாய் பாஹ்ய ஸம்ஸ்லேஷம் கிடையாமையாலே, விஸ்லேஷித்தபடியை அருளிச்செய்தார்.

விளக்கம் - ஏழாம் பத்தால் இப்படி ஸித்தோபாயமாக உள்ள எம்பெருமானை இவர் ஏற்றுக் கொண்டபோதிலும், அந்த உபாயம் சட்டென்று உடனே பலிக்காமையால் துன்பம் கொண்டார். ஆகவே (7-1-2) - கடல்ஞாலங்காக்கின்ற மின்னுநேமியினாய் - என்று தொடங்கி, உபாயத்திற்கான குணங்களைக் கூறி அவனை அழைத்தார். (6-9-1) கூராராழி வெண்சங்கேந்தி வாராய் - என்று இவர் ஆசைப்பட்டபடி, (7-3-1) - வெள்ளைச்சுரிசங்கொடாழி ஏந்தி - என்னும்படியாக எம்பெருமான் காட்சி அளித்தான். ஆனால் இந்த அனுபவம் மனதால் மட்டுமே கிட்டியதாலும், அவனை உடலால் அணைத்துக் கொள்ள முடியாமையாலும், தனது துயரத்தைக் கூறினார் (இவை பாமரு, ஏழை என்னும் திருவாய்மொழிகள்).

வ்யாக்யானம் - எட்டாம் பத்தால், கீழ்ப் பிறந்த ஸம்ஸ்லேஷம் பாஹ்ய ஸம்ஸ்லேஷ யோக்யமல்லாமையாலே “உமருகந்துகந்த உருவம் நின்றுருவமாகி உன்றனக் கன்பரானார் அவருந்தமர்ந்த செய்கை உன் மாயை” என்று, “இப்படி ஆச்ரிதாதீந ஸ்வரூப, ஸ்திதியாதிகள் உடையவன் நமக்குத் தன்னைக் காட்டி மறைக்கைக்கு

அடி, ஆத்மாத்மீயங்களில் ஏதேனும் நசையுண்டாகவேணும்”, என்று அதிசங்கை பண்ணி, அவற்றில் நசையற்றபடியே அருளிச்செய்தார்.

விளக்கம் - எட்டாம் பத்தால், மேலே கண்ட மனக்காட்சி (இதனை ஆழியெழு, கற்பார் இராமபிரானை போன்றவற்றில் கூறினார்) வெளியில் புறக்கண்களில் இவர் விரும்பியபடி கிட்டாமல் போனதால் (8-1-4) - உமருகந்துகந்த உருவம் நின்றுருவமாகி உன்றனக் கன்பரானார் அவருந்தமர்ந்த செய்கை உன் மாயை - என்று அடியார்களுக்குச் சொந்தமான ஸ்வரூபம் முதலானவற்றை இவன் வைத்துக் கொண்டு காண்பிக்காமல் மறைக்கிறானே, இதற்குக் காரணம் - ஆத்மாவிலும் ஆத்மா உடன் தொடர்புடைய பொருள்களிலும் பற்று நீங்க வேண்டும் என்று எண்ணினார். ஆகவே அவற்றில் பற்றல்லாத தன்மையை (8-2-7) அருளிச்செய்தார்.

வ்யாக்யானம் - ஒன்பதாம் பத்தால், “நீர் என்றிய அதிசங்கை பண்ணிப்படுகிறீர் இப்படி?” என்று தன்னுடைய நிருபாதிக பந்தத்தையும் காட்டி, “நான் நாராயணன், ஸர்வசக்தியுத்தன், உம்முடைய ஸர்வாபேசுஷிதங்களையும் செய்து தலைக்கட்டுகிறோம்”, என்று அருளிச்செய்ய, “சீலமெல்லையிலான்” என்று அவனுடைய சீலகுணங்களிலே ஆழங்காற்பட்டார். பத்தாம் பத்தால் ஆழ்வாருடைய ஆற்றாமையைக் கண்டு திருமோகூரில் தங்குவேட்டையாக வந்து தங்கி, இவருக்கு அர்ச்சிராதிகதியையும் காட்டிக்கொடுத்து, இவர் ப்ரார்த்தித்தபடியே “என்னவாவறச்சூழ்ந்தாய்” என்று இவர் திருவாயால் அருளிச்செய்யும்படி பேற்றைப் பண்ணிக்கொடுத்தபடியை அருளிச்செய்தார்.

விளக்கம் - ஒன்பதாம் பத்தால், “நீவீர் ஏன் இப்படிச் சந்தேகம் கொள்கிறீர்? (இது ஓராயிரமாய் என்னும் பாசுரம்)”, என்று எம்பெருமான் வியந்து, ஆழ்வாரிடம் தனக்கு உள்ள இயல்பான தொடர்பைக் காட்டினான். மேலும் அவன் அவரிடம், “நான் நாராயணன், அனைத்து சக்தியையும் உடையவன், உம்முடைய அனைத்து விருப்பங்களையும் நாம் முடித்து தருகிறோம்”, என்று அருளிச்செய்தான். இதனைக் கண்ட ஆழ்வார் (9-3-11) - சீலம் எல்லையிலான் - என்று அவனது எளிமை குணத்தில் சிக்கி நின்றார். பத்தாம் பத்தால், ஆழ்வாரின் ஆற்றாமையைக் கண்ட எம்பெருமான் திருமோகூரில் வந்து தங்கி, இவருக்கு அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தையும் காண்பித்து, ஆழ்வார் விண்ணப்பித்தபடி (10-10-10) - என்னவாவறச்சூழ்ந்தாய் - என்று இவரது திருவாயாலேயே அருளிச்செய்யும்படியான பேற்றையும் அளித்தான் என்று அருளிச் செய்தார்.

இரண்டாம் சீரிய:பதி ஸம்பூர்ணம்

மூன்றாம் ச்ரிய:பதி

குறிப்பு - திருவிருத்தம், திருவாசிரியம், பெரியதிருவந்தாதி, திருவாய்மொழி ஆஜிய நான்கு பிரபந்தங்களிலும் ஆழ்வாருக்கு உள்ள நிலை வேறுபாட்டை பரதனின் நிலையுடன் உவமையாகக் கூற எண்ணினார். மேலும் திருவாய்மொழியானது பக்தி யோகத்தின் மேன்மையைக் கூறுகிறது என்று இதில் அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - ச்ரிய:பதியாய், அவாப்த ஸமஸ்தகாமனாய், ஸமஸ்த கல்யாண குணாத்மகனான ஸர்வேச்வரன், “மாறி மாறிப் பல பிறப்பு பிறந்து” என்கிறபடியே, ஐநம்பரம்பரைகளிலே தோள்மாறி நித்யஸம்ஸரியாய்ப் போந்த இவரை - “அடிமையடைந்து உள்ளந்தேறி ஈறிலின்பத் திருவெள்ளம் யான் மூழ்கினன்” என்று தம் திருவாயாலே அருளிச் செய்யலாம்படி முதலடியிலே விசேஷ கடாசுஷத்தைப் பண்ணியருளினான். முதல் தன்னிலே சித்ஸ்வரூபமாதல், அசித்ஸ்வரூபமாதல், ஈச்வர ஸ்வரூபமாதல் அறியாதே யிருக்கிற இவர்க்கு அசிதம்சம் த்யாஜ்யமென்னுமிடத்தையும், சேதனன் உபாதேயன் என்னுமிடத்தையும், தான் உபாதேயதமன் என்னுமிடத்தையும் அவன் தானே காட்டிக் கொடுக்கக் கண்டு, அவனோட்டை அநுபவத்துக்கு இத்தேஹஸம்பந்தம் விரோதியாயிருக்கையாலே, “த்வதநுபவ விரோதியான இத்தேஹஸம்பந்தத்தை அறுத்துத் தந்தருளவேணும்”, என்று அர்த்தித்தார் திருவிருத்தத்தில்; ஸம்ஸார ஸம்பந்தமற்று ஒரு தேசவிசேஷத்திலே போனால் அநுபவிக்கக் கடவ தன்னுடைய மேன்மையையும், நீர்மையையும், வடிவழகையும் பரப்பற ஏழு பாட்டாலே அநுபவிக்கலாம்படி இங்கே இருக்கச் செய்தே ஒரு தசாவசத்யத்தைப் பண்ணிக் கொடுக்க, அவ்வழகை அநுபவித்தார் திருவாசிரியத்தில்; இப்படி அநுபவித்த விஷயத்திலே விஷயாநுரூபமான ஆசை கரைபுரண்டபடியைச் சொன்னார் திருவந்தாதியில்; ஆமத்தையறுத்துப் பசியை மிகுத்துச் சோறிடுவாரைப் போலே தமக்கு ருசியைப் பிறப்பித்தபடியையும், அந்த ருசிதான் பரபக்தி பரஜ்ஞாந பரமபக்திகளாய்க் கொண்டு பக்வமானபடியையும், பின்பு ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தமும் அற்றுப் பேற்றோடே தலைக்கட்டினபடியையும் சொல்லுகிறது திருவாய்மொழியில்.

விளக்கம் - மஹாலக்ஷ்மியின் நாயகனாய், அனைத்துவிதமான விருப்பங்களும் பூர்ணமாக நிறைவேறும்படி இருப்பவனாக, அனைத்துவிதமான கல்யாண குணங்களையும் கொண்டவனாய் இருக்கின்ற ஸர்வேச்வரன் - திருவாய்மொழி (2-6-8) - மாறிமாறிப் பல பிறப்பும் பிறந்து - என்னும்படி, தொடர்சியாக வரும் பல பிறவிகளில் மாறிமாறித் தோன்றுகின்ற ஆழ்வாரை, (2-6-8) - அடிமையடைந்து உள்ளந்தேறி ஈறிலின்பத் திருவெள்ளம் யான் மூழ்கினன் - என்று தன்னுடைய வாயாலேயே ஆழ்வார் கூறும்படியாக முதலடியிலேயே, இவரிடமிருந்து எதனையும் எதிர்பாராமல், விசேஷமாகக் கடாசுஷம் செய்தான். இவருக்குச் சித்தின்

ஸ்வரூபம், அசித்தின் ஸ்வரூபம், ஸர்வேச்வரனின் ஸ்வரூபம் ஆகியவை என்றால் என்ன என்பதே அறியாமல் இருந்தபோது - அசித் கைவிடத்தக்கது, சித் ஏற்றுக்கொள்ளத்தக்கது, தான் (எம்பெருமான்) ஏற்றுக் கொள்ளத்தக்க அனைத்திலும் உயர்ந்தவன் போன்ற பலவற்றையும் உணர்த்தி, ஆழ்வாருக்குத் தானே ஞானத்தை காட்டிக் கொடுத்தான். அவனுடைய அனுபவத்தை அனுபவிப்பதற்குத் தடையாக உள்ள இந்த சரீரத்தை அறுக்க வேண்டும் என்று ஆழ்வார் வேண்டினார். இதனை திருவருத்தத்தில் வேண்டினார். ஸம்ஸார தொடர்பு நீங்கி ஒரு திவ்ய தேசத்துக்குச் சென்றால் அனுபவிக்கக்கூடிய தன்னுடைய மென்மை, எளிமை, திருமேனி அழகு ஆகியவற்றை ஆழ்வார் இருந்த இடத்திலேயே அனுபவிக்கும்படி எம்பெருமான் செய்து கொடுத்தான். இதனைச் சுருக்கமாக ஏழு பாசுரங்களால் எம்பெருமானின் அழகைத் திருவாசிரியத்தில் அனுபவித்தார். இப்படியாக அனுபவித்த விஷயத்தில், அந்த அனுபவத்திற்குத் தகுதியான ஆசை கரைபுரண்டு ஓடியதைத் திருவந்தாதியில் அருளிச்செய்தார். பசியின்மையைப் போக்கி, பசியை அதிகப்படுத்தி, சோறு இடுபவர்கள் போன்று, தனக்கு ருசியை எம்பெருமான் பிறப்பித்ததையும், அந்தருசியானது பரபக்தி-பரஜ்ஞான-பரமபக்தி எனப் பக்குவமானது என்றும், சரீர தொடர்பு அற்று பேறு பெற்றதையும் திருவாய்மொழியில் அருளிச்செய்தார்.

வ்யாக்யானம் - கைங்கர்ய மநோரதம் பண்ணிக்கொண்டு வரக்கொள்ள, கைகேயி ராஜந் என்ற சொற்கேட்டு ஸ்ரீபரதாழ்வான் பட்ட பாடுபோலே இருக்கிறதாயிற்று திருவிருத்தத்தில் நிலை; அவன் திருச்சித்திரகூடத்திலே பெருமாள் எழுந்தருளியிருந்தாரென்று கேட்டு ஏபிச்ச ஸசிவைஸ்ஸார்த்தம் என்கிறபடியே - என்னொருவன் கண்ணில் கண்ணநீர் பொறுக்கமாட்டாதவர் இத்தனைபேர் ஆறாமை கண்டால் மீளாதொழிவரோ? சிரஸா யாசிதோ மயா என்னபிமதம் தம் தலையாலே இரந்து செய்யக்கடவ அவர், நான் என் தலையாலே மறுப்பரோ? ப்ராது: நான் தம் பின் பிறந்தவனல்லேனோ? சிஷ்யஸ்ய பின் பிறந்தவனென்று கூறுகொள்ள இருக்கிறேனோ? மந்த்ர ஸம்பந்தமும் தம்மோடேயன்றோ? தாஸ்ஸ்ய சிஷ்யனாய் க்ரய விக்ரயார்ஹனன்றிக்கேயிருக்கிறேனோ? ப்ரஸாதம் கர்த்துமர்ஹதி ஆன பின்பு என்பக்கல் ப்ரஸாதத்தைப் பண்ணியருளாரோ என்று மநோரதித்துக் கொண்டு போகிறபோதை தரிப்புப்போலே திருவாசிரியத்தில் நிலை; ஸ்ரீநந்திக்ராமத்திலே ராமாகமநகாங்க்ஷயா என்கிறபடியே பதினாலாண்டும் ஆசை வளர்த்துக் கொண்டிருந்தார்போலே இருக்கிறது திருவந்தாதியில்; மீண்டெழுந்தருளி திருவபிஷேகம் பண்ணியருளி, அவனும் ஸ்வரூபாநுரூபமான பேறு பெற்றுப் போலேயிருக்கிறது இவர்க்குத் திருவாய்மொழியில் பேறு.

விளக்கம் - இராமன் மனம் மகிழும்படி அவனுக்குக் கைங்கர்யம் செய்யவேண்டும் என்ற ஆவலுடன் பரதன் அயோத்திக்கு ஓடிவந்தான். ஆனால் கைகேயி பரதனை,

“ராஜன்”, என்று அழைத்தவுடன், பரதன் துடித்த நிலையில் ஆழ்வார் திருவிருத்தத்தில் துடித்தார். திருச்சித்திரக்கூடத்தில் இராமன் எழுந்தருளி உள்ளான் என்ற செய்தியைப் பரதன் அறிந்தான். அவன் உடனே, “என்னுடைய கண்ணில் இப்படி வேதனை நீர் வடிவதைக் கண்டாலே பெறுக்காத இராமன், இத்தனை பேர் துடிப்பதைக் கண்டவுடன் அயோத்தி திரும்பாமல் இருப்பானா? எனக்கு விருப்பமானவற்றைத் தனது தலையாலே செய்யும் இராமன், என் தலை வணங்கிக் கேட்பதை மறுப்பானோ? நான் அவன் பின் பிறந்தவன் அல்லனோ? பின் பிறந்தவன் என்று கூறும்படியாக உள்ளேனோ? மந்திரத்தொடர்பு அவனுடன் உள்ளது அன்றோ? சிஷ்யனாய் கொடுத்து வாங்கலுக்கு தகுதி இல்லாமல் உள்ளேனோ? என் பக்கம் கடாசுஷிக்காமல் இருப்பானே?,” என்று போகும் வழி முழுவதும் யோசித்து கொண்டே சென்ற நிலையை போன்றே ஆழ்வாரின் நிலை திருவாசிரியாத்தில் இருந்தது. நந்தி க்ராமத்தில் இருந்து படி 14 ஆண்டுகள் கழித்து இராமன் த்ரும்புவான் என்று 14 ஆண்டுகள் பரதன் அசையைவளர்த்தபடி இருந்த நிலை ஆழ்வாருக்கு த்ருவந்தாதியில் இருந்தது. இராமன் அயோதிக்கு மீண்டும் திரும்பி பட்டாபிஷேகம் செய்து கொள்ள பரதன் தன்னுடைய ஸ்வரூபத்தை பேறு பெற்றது போன்று த்ருவம்மொழியில் ஆழ்வாரின் நிலை இருந்தது

வ்யாக்யானம் - திருவாய்மொழிக்காக ஸங்க்ரஹம் முதல் திருவாய்மொழி; முதல் திருவாய் மொழியினுடைய ஸங்க்ரஹம் முதல் மூன்று பாட்டு; முதல் மூன்று பாட்டினுடைய ஸங்க்ரஹம் முதல் பாட்டு; முதல் பாட்டினுடைய ஸங்க்ரஹம் முதலடி. என்போல் என்னில்; ருசோ யஜும்ஷி ஸாமாநி ததைவாதர்வணாநி ச ஸர்வமஷ்டாசுஷராந்தஸ்ஸ்தம் யச்சாந் யதபி வாங்மயம் என்கிறபடியே ஸகலவேத ஸங்க்ரஹம் திருமந்திரமாய், அதினுடைய ஸங்க்ரஹம் ப்ரணவமாய், அதினுடைய ஸங்க்ரஹம் அகாரமானாப்போலே. மற்றும் பாரத ராமாயணாதிகளையும் ஸங்ஷேப விஸ்தரங்களாலே செய்தார்களிறே.

விளக்கம் - திருவாய்மொழியின் சுருக்கம் முதல் திருவாய்மொழி; முதல் திருவாய்மொழியின் சுருக்கம் முதல் மூன்று பாசுரங்கள்; முதல் மூன்று பாசுரங்களின் சுருக்கம் முதல் பாசுரம்; முதல் பாசுரத்தின் சுருக்கம் அதன் முதல் வரி ஆகும். இது எப்படி என்றால் - ருசோ யஜும்ஷி ஸாமாநி ததைவாதர்வணாநி ச ஸர்வமஷ்டாசுஷரா ந்தஸ்ஸ்தம் யச்சாந் யதபி வாங்மயம் - ருக், யஜுர் , ஸாமம், அதர்வணம் மற்றும் ஒளி மற்றும் ஒலி உருவமாக உள்ள அனைத்தும் எட்டு எழுத்துக்கள் கொண்ட திருமந்திரத்தில் அடக்கம் - என்னும்படி, அனைத்து வேதங்களின் சுருக்கம் ப்ரணவம் ஆகும். மேலும், ப்ரணவத்தின் சுருக்கம் ”அ” என்ற

எழுத்து என்பது போல் ஆகும். இது போன்று இராமாயணம், மஹாபாரதம் ஆகியவற்றைச் சுருக்கியும் விவரித்தும் கூறியது காண்க.

மூன்றாம் சீரிய:பதி ஸம்பூர்ணம்

ஈடு மஹாப்ரவேசம் ஸம்பூர்ணம்

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருமாலை

(பகுதி - 38)

23. கங்கையில் புனிதமாய காவிரி நடுவு பாட்டு

பொங்குநீர் பரந்து பாயும் பூம்பொழில் அரங்கம் தன்னுள்

எங்கள் மால் இறைவன் ஈசன் கிடந்ததோர் கிடக்கை கண்டும்

எங்ஙனம் மறந்து வாழ்கேன் ஏழையேன் ஏழையேனே

பொருள் - கங்கையைக் காட்டிலும் தூய்மையான காவேரியின் நடுவில், காவேரியின் வெள்ளநீரானது சீராகப் பாயும்படியாகவும் அழகான சோலைகளால் சூழ்ந்தபடியும் உள்ள ஸ்ரீரங்கத்தின் பெரியகோயிலில் பெரியபெருமாள் சயனித்துள்ளான். எங்களைப் போன்ற அடியார்களிடம் மிகவும் அன்பு கொண்டவனாகவும், அனைவருக்கும் ஸ்வாமியாகவும் உள்ள பெரியபெருமாளின் ஈடில்லாத சயனத் திருக்கோலத்தை, இதுநாள்வரை இந்தக் காட்சியை இழந்த ஏழையான நான் கண்டேன். இப்படியாக அவனை அனுபவிக்கப் பெற்ற பின்னரும், அவனை மறந்து, மற்ற விஷயங்களில் ஈடுபட்டு நான் எவ்விதம் வாழ்வேன்? ஏதும் செய்வது அறியாது நிற்கிறேன்.

அவதாரிகை - நினைக்கவும் பேசவுமொண்ணாதாகில், இவ்விஷயத்தை விஸ்மரித்து தரித்தாலோவென்னில், பெரியபெருமாளுடைய கிடையழகிலே அதிகபலனான நான் விஸ்மரித்து எங்ஙனே தரிப்பேன் என்கிறார்.

விளக்கம் - ஆழ்வாரிடம், “அவனை முழுவதுமாக நினைக்கவும் இயலவில்லை, அவனைப் பற்றி முழுவதுமாகப் பேசவும் இயலவில்லை என்கிறீர்கள். அப்படியெனில், அவனை மறந்து இருப்பதுதானே!”, என்று சிலர் கூறினர். இதற்கு ஆழ்வார், “பெரியபெருமாளின் சயன அழகில் மிகுந்த ஈடுபாடு அடைந்த நான், அதனை மறந்து எப்படி வாழ இயலும்?”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (கங்கையில் புனிதமாய காவிரி) - கங்கையிற் காட்டிலும் பாவநமான காவேரி. தர்சநீயதையாலும், போக்யதையாலும் உண்டான ஏற்றமொழிய, வேறு பாவநத்வத்தாலும் ஏற்றத்தையுடைத்தாய்த்து காவேரி

இருப்பது, கங்காஸாம்யம் புரா ப்ராப்தா தேவதேவ ப்ரஸாதநாத் ரங்காவதரணாதூர்த்வமாதிக்யஞ்சாப்யவாபஸா என்கிறபடியே ஏற்றமுண்டிறே காவேரிக்கு. கங்கைக்கு ஒரு நாளிலே திருவடிகளோட்டை ஸ்பர்சத்தால் வந்த சுத்தியோகமிறே உள்ளது. பாவநார்த்தம் ஜடாமத்யே ததார சிரஸா ஹர: என்கிறபடியே அசுத்தியைப் போக்குகைக்காக ருத்ரன் சிரஸா தரிக்கையாலே ரௌத்ரமென்று சொல்லுவதொரு குற்றமுண்டு; அவனோட்டை ஸ்பர்சமுள்ளதொரு பதார்த்தங்கள் நிர்மால்யமென்று ததீயரான சைவர்க்கும் அஸ்ப்ருச்யமாயிறே இருப்பது. ஆறுபொதிசடையோனிறே; ஆகையாலே ஒரு சிக்கு நாற்றமும் மயிர்ப்பாடும் உண்டே; அதில்லாதபடியாலும், பெரியபெருமாள் நடுவே பள்ளி கொண்டருளுகையாலும் புனிதமிறே. ஆயிருக்கச்செய்தேயும் திருவடிகளோட்டை ஸ்பர்சத்தாலே எங்கேனும் புகிலும் பாவநத்வம் மேற்பட்டிருக்குமாய்த்து, “உன்றனடி சேர்த்து அருள் பெற்றாளன்றே” என்னக்கடவதிறே. அப்படிப்பட்ட திருவடிகளையுடையவன் தானே வந்து படுகாடு கிடக்கிற ஏற்றமுண்டிறே காவேரிக்கு. (நடுவுபாட்டு) - நடுவிடத்து. யசோதைப் பிராட்டி மடியிலே சாய்ந்தாற்போலேயாய்த்து காவேரியின் நடுவே கண்வளர்ந்தருளுகிறபடி.

விளக்கம் - (கங்கையில் புனிதமாய காவிரி) - கங்கையைக் காட்டிலும் தூய்மைப்படுத்துவதில் மேன்மை கொண்ட காவேரி. காண்பவர்களில் களைப்பை நீக்கக்கூடிய தன்மை, இனிமை போன்ற பலவற்றால் மட்டுமே காவேரி கங்கையை விட உயர்ந்தவள் அல்ல, கங்கையைக் காட்டிலும் தூய்மையை உண்டாக்குவதாலும் மேன்மை உடையவள் ஆவாள். ஸ்ரீரங்கமாஹாத்மயம் - கங்காஸாம்யம் புரா ப்ராப்தா தேவதேவ ப்ரஸாதநாத் ரங்காவதரணாதூர்த்வமாதிக்யஞ்சாப்யவாபஸா - ஸர்வேச்வரனின் கடாசுஷம் காரணமாகக் காவேரியானவள் கங்கையை ஒத்த தன்மையை அடைந்தாள்; ஆனால், ஸ்ரீரங்கவிமானம் அங்கு வந்த காரணத்தினால், கங்கையைக் காட்டிலும் மேன்மை பெற்றாள் - என்றது காண்க. ஸர்வேச்வரன் த்ரிவிக்ரமனாக நின்ற ஒரு நாள் மட்டுமே அவனுடைய தொடர்பு கங்கைக்கு உள்ளது. ஈச்வர ஸம்ஹிதை - பாவநார்த்தம் ஜடாமத்யே ததார சிரஸா ஹர: - தன்னைத் தூய்மைப்படுத்திக் கொள்வதற்காக கங்கையை சிவன் தனது சடையில் தாங்கினான் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, சிவன் தனது பாவங்களை நீக்கிக் கொள்ள தனது தலையில் கங்கையை வைத்தான். ஆகவே ருத்ரதொடர்பு என்னும் தோஷமும் கங்கைக்கு உள்ளது. ருத்ரனின் தொடர்பு கொண்ட அவனது மாலை முதலானவற்றை “நிர்மால்யம்” என்று அவனது அடியார்களான சைவர்கள் கூட தொடுவதற்குத் தகாதது என்று ஒதுக்குகிறார்கள். திருவெழுக்கூற்றிருக்கை - ஆறுபொதிசடையோன் - என்று கூறுவதால், அவனது சடையில் தங்கிய கங்கைக்கு ஒருவிதமான சிக்கு நாற்றமும் மயிர்த்தொடர்பும் உள்ளது. இதனைப் போன்ற தோஷங்கள்

இல்லாமையாலும், பெரியபெருமாள் இவள் நடுவே பள்ளி கொண்டுள்ளதாலும், கங்கையைக் காட்டிலும் காவேரிக்குப் புனிதம் உள்ளது. ருத்ரதொடர்பு இருந்தாலும், எம்பெருமானின் திருவடித் தொடர்பு உள்ளதால், கங்கைக்குத் தூய்மை அதிகம் அல்லவோ என்ற சந்தேகம் எழலாம். முதல் திருவந்தாதி (97) - உன்றனடி சேர்த்து அருள் பெற்றாளன்றே - என்று புகழ்ந்தது காண்க. ஆனால், இப்படிப்பட்ட உயர்ந்த திருவடிகளை உடையவன் தானாகவே வந்து சயனித்துள்ள சிறப்பு காவேரிக்கு மட்டுமே உண்டு அல்லவோ? (நடுவுபாட்டு) - யசோதையின் மடியில் எவ்விதம் இவன் சயனித்துக் கிடந்தானோ, அதே இன்பத்தில் இங்கு காவேரியின் நடுவில் கண்வளர்கிறான்.

வ்யாக்யானம் - (பொங்குநீர் பரந்து பாயும் பூம்பொழிலரங்கந்தன்னுள்) - ஜல ஸம்ருத்தியாலேயும், கோயிலைக்கிட்டுகிறோமென்கிற ப்ரீதி ப்ரகர்ஷத்தாலேயும், பெரிய கிளர்த்தியோடே வாராநிற்கும். (பரந்து பாயும்) - ஒரு மடையாலன்றியே தன் அபிநிவேசமெல்லாம் தோற்ற எங்குமொக்கப் பாயாநிற்கும். (பூம்பொழில் அரங்கந் தன்னுள்) - ஜல ஸம்ருத்தியாலே பொழில்களும் பூமாறாதே செல்லுமாய்த்து. பெரியபெருமானுடைய ஸௌகுமார்யத்துக்கு அநுகூலமான ஜல ஸம்ருத்தியையும் நித்ய வஸந்தமான பொழிலையுமுடைய ச்ரமஹரமான தேசம். இத்தால் கோயிலினுடைய பாவநத்வமும், போக்யதையும் சொல்லிற்றாய்த்து.

விளக்கம் - (பொங்குநீர் பரந்து பாயும் பூம்பொழிலரங்கந்தன்னுள்) - தன்னுடைய நீரின் வெள்ளம் காரணமாகவும், பெரியகோயிலை அடையப் போகிறோம் என்னும் மகிழ்வின் காரணமாகவும் அனைத்தையும் அடித்துக் கொண்டு, பெரிய அலைகள் எழும்படி வருகிறாள். (பரந்து பாயும்) - மடையில் தேக்கி வைக்கப்பட்டதன் காரணமாகத் தன்னில் வெள்ளம் பாயாமல், தனது ஆர்வம் காரணமாகவே எங்கும் பாய்ந்தபடி உள்ளாள். (பூம்பொழில் அரங்கந் தன்னுள்) - காவேரியின் பெருக்கு காரணமாக ஸ்ரீரங்கத்தின் தோட்டங்கள் அனைத்தும் எப்போதும் செழிப்பாகவே உள்ளன. பெரியபெருமானின் மென்மைக்கு ஏற்றபடி இவளது நீர்ப்பெருக்கு உள்ளது; என்றும் வஸந்தகாலமோ என்று எண்ணும்படியான சோலைகள் உள்ளன; ஆக அனைவரது களைப்பையும் போற்றும்படியாக ஸ்ரீரங்கம் உள்ளது. இதன் மூலம் பெரியகோயிலின் தூய்மை உண்டாக்கும் தன்மை மற்றும் இனிமை ஆகியவை கூறப்பட்டன.

வ்யாக்யானம் - (எங்கள் மால்) - ஆச்ரிதர் பக்கல் வ்யாமோஹம் ஒரு வடிவு கொண்டாற்போலே இருக்கை. "எங்கள்" என்று தம்மைப்போலே பெரியபெருமாள் பக்கலிலே ந்யஸ்தபரராயிருப்பாரையும் கூட்டிக்கொள்ளுகிறார். கோயிலின் பாவநத்வ போக்யத்வங்களைக் கண்டு சாய்ந்தருளினானென்று பேராய், நிருபித்தால் ஆச்ரித வ்யாமோஹமே ஹேது. வ்யாமோஹமேயாய்

ஸம்பந்தமின்றிக்கே இருக்கையன்றியே, (இறைவன்) - இவற்றை உடையவனாயிருக்கை. (ஈசன்) - உடையவனானாலும் நியமிக்க சக்தனன்றிக்கே இருக்கையன்றியே நல்வழி போக்குகைக்கும் சஷமனாயிருக்கை. ஸ்நித்தனாய், ப்ராப்தனாய், சக்தனாயிருக்கும்வென்கை. குணத்ரயவஸ்தையைத் தவிர்ந்து, நித்யாநுபவம் பண்ணும் தேசத்தேறக் கொண்டுபோக நினைத்து, வாத்ஸல்ய ப்ரேரிதனாய் வந்து தன்னுடைமையைத் தன் கருத்திலே நடத்துகைக்காகக் கிடக்கிறபடி.

விளக்கம் - (எங்கள் மால்) - அடியார்களிடம் இவன் கொண்டுள்ள அன்பு என்பதே ஒரு பெரிய வடிவம் கொண்டதோ என்று எண்ணும்படி இருப்பவன். “எங்கள்” என்பதன் மூலம், தன்னைப் போன்றே, தங்களைக் காப்பாற்றும் பொறுப்பை பெரியபெருமாளிடம் ஒப்படைத்த அனைவரையும் சேர்த்துக் கொள்கிறார். மேலோட்டமாகப் பார்த்தால் பெரியகோயிலின் தூய்மை மற்றும் இனிமை ஆகியவற்றால் இங்கு வந்து இவன் சயனித்தானோ என்று தோன்றும்; ஆனால் சற்று ஆழமாகச் சிந்தித்தால், அடியார்கள் மீது கொண்ட அன்பு காரணமாகவே இங்கு வந்தான் என்பதை உணரலாம். அன்பு மட்டும் காரணம் அல்ல, அடியார்களுடன் இவனுக்கு இயற்கையாகவே உறவும் உள்ளது அல்லவோ? (இறைவன்) - அடியார்கள் அனைவரையும் கொண்டுள்ளவனாக இருத்தல். (ஈசன்) - இவர்களைத் தனது உடைமையாகக் கொண்டபோதிலும், இவர்களை அதட்டி நியமிக்க மனதில் சக்தி இல்லாமல், அன்புடன் நல்வழியில் நடத்தும்படி பொறுமை கொண்டவனாக உள்ளான். அடியார்களிடம் அன்பு பூண்டவனாக, அவர்களுக்கு ஸ்வாமியாக, அவர்களை வழிநடத்துபவனாக உள்ளான். தனது அடியார்கள் மூன்று குணங்களால் ஆன உலகவிஷயங்களில் ஈடுபாட்டுடன் உள்ளதை நீக்கி, எப்போதும் அனுபவிக்கலாம்படி உள்ள பரமபதத்திற்கு அவர்களைக் கொண்டு செல்ல எண்ணி, தனது வாத்ஸல்யம் குணத்தால் தூண்டப்பட்டவனாக ஸ்ரீரங்கம் வந்து, தனது உடைமைகளான இவர்களைத் தனது விருப்பப்படி, தனக்கே ஆக்கிக் கொள்ளும் பொருட்டு சயனித்துள்ளான்.

வ்யாக்யானம் - (கிடந்தது ஓர் கிடக்கை) - கீழ்ச்சொன்ன ஆத்மகுணங்களை விஸ்மரித்துக் கிடையழகிலே அகப்பட்டபடி. நின்றல், இருத்தல் செய்தாராகில் மறக்கலாய்த்திறே. நாட்டில் அழகியராயிருப்பார்க்கு நின்றல் இருத்தல் செய்தபோது அழகு தோற்றி, சாய்ந்தால் தோற்றுவது வைரூப்யமேயாயிருக்கும்; இவ்விஷயத்தில் சாய்ந்தபோதாய்த்து அழகு மினுங்கியிருப்பது. ஸ்ரீமாந் ஸுகஸுப்த: பரந்தப: என்னக்கடவதிறே. (ஓர் கிடக்கை) - ஒருக்கணித்தோ மல்லாந்தோ கண்வளர்ந்தருளுகிறதென்று தெரியாதிருக்கும். இவர்கள்தான் நின்றானாகில் “நிலையாநின்றான்” என்பார்கள்; இருக்கக்கண்டால்

“பிரானிருந்தமை காட்டினீர்” என்பர்கள்; சாயக்கண்டால் “கிடந்ததோர் கிடக்கை” என்பர்கள்.

விளக்கம் - (கிடந்தது ஓர் கிடக்கை) - இப்போது கூறப்பட்ட ஆத்மகுணங்களை மறந்து, அவன் சயனித்துள்ள அழகைக் கண்டு, அதில் மயங்கிய நிலையைக் கூறுகிறார். நின்ற திருக்கோலமாகவோ அல்லது அமர்ந்த திருக்கோலமாகவோ இருந்தால் மறந்துவிட வாய்ப்புண்டு. பொதுவாக அழகாக உள்ளவர்கள் நின்றாலோ, அமர்ந்தாலோ மட்டுமே அவர்கள் அழகு வெளிப்படும்; அவர்கள் படுக்கும்போது அழகாக இருக்கமாட்டனர். ஆனால் பெரியபெருமாளைப் பொறுத்தவரையில் சயனித்துள்ளபோது அழகு மேலோங்கி வெளிப்படுகிறது. இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் - ஸ்ரீமாந் ஸுகஸுப்த: பரந்தப: - அழகாக உறங்கிக் கொண்டுள்ளவனும், எதிரிகளை வேதனையில் ஆழ்த்துபவனும் ஆகிய இராமன் - என்றது காண்க. (ஓர் கிடக்கை) - இவன் ஒரு பக்கமாகச் சயனித்துள்ளானா அல்லது நேராகச் சயனித்துள்ளானா என்று தீர்மானிக்க இயலாதபடி சயனித்துள்ளான். ஆழ்வார்கள் இவனது எந்த நிலையில் ஈடுபட்டே உள்ளனர். இவன் நிற்பது கண்டால் பெரியதிருமொழி (6-5-9) - நிலையா நின்றான் - என்றும், அமர்ந்தது கண்டால் திருவாய்மொழி (6-5-5) - பிரான் இருந்தமை காட்டினீர் - என்றும், சயனித்துள்ளது கண்டால் திருமாலை (23) - கிடந்ததோர் கிடக்கை - என்றும் கூறுவர்.

வ்யாக்யானம் - (கண்டுமெங்ஙனம் மறந்து வாழ்கேன்) - இவ்விஷயத்தைக் கண்டு அநுபவிப்பதற்கு முன்பாகில் மறக்கவுமாம். கண்டு அநுபவித்த பின்பு இனித்தான் எந்த ப்ரகாரத்தாலே மறப்பது? (வாழ்கேன்) - இவ்விஷயத்தை விட்டுப்போய் மணலை முக்கவோ? அநுபவித்தால் மறக்கவொண்ணாது; மறந்தால் புறம்பு தரிக்கவொண்ணாது. (ஏழையேனேழையேனே) - நானோ அத்யந்தசபலனாய், கிட்டினால் அநுபவிக்க மாட்டேன்; பிரிந்தால் தரிக்கமாட்டேன். (ஏழையேன் ஏழையேனே) - முன்பு இதர விஷயங்களிலே அகப்பட்டு சிதிலனாயிருப்பன்; இப்போது பகவத்விஷயத்திலே அகப்பட்டு, புறம்பு கால்வாங்க மாட்டாதே இருப்பன். அது கர்மத்தாலே வந்த சைதில்யம்; இது விஷயவைவலக்ஷணயத்தாலே வந்த சைதில்யம்.

விளக்கம் - (கண்டும் எங்ஙனம் மறந்து வாழ்கேன்) - இவனைக் கண்டு மனதால் அநுபவிக்காமல் இருந்தால், இவனது சயனத் திருக்கோலத்தை மறக்கக்கூடும். ஆனால், நன்றாக அநுபவித்த பின்னர் எப்படி மறக்க இயலும்? (வாழ்கேன்) - நல்ல உணவு போன்ற இவனை விட்டுச் சென்று, மணலை உண்பேனோ? அநுபவித்த பின்னர் மறக்க இயலாது என்றும், மறந்துவிட்டால் வேறு

விஷயங்களைக் கொண்டு வாழ இயலாது என்றும் கூறுகிறார். (ஏழையேன் ஏழையேனே) - இவனை அனுபவிக்கவேண்டும் என்னும் பேராசை கொண்டு இவன் முன்பாக வந்தாலும், இவனை முழுவதுமாக அனுபவிக்க இயலாது; இவனை விட்டுப் பிரிந்தால் தரிக்க மாட்டாதவனாக உள்ளேன். (ஏழையேன் ஏழையேனே) - எல்லையற்ற காலமாக மற்ற விஷயங்களில் சிக்கியதால் தளர்வுடன் இருந்தேன். இப்போதோ பெரியபெருமாள் என்னும் விஷயத்தில் அகப்பட்டுக் கொண்டு, இங்கிருந்து மீண்டு மற்ற விஷயங்களை அனுபவிக்க இயலாமல் தளர்வாக உள்ளேன். முன்பு இருந்த தளர்ச்சி எல்லையற்ற கர்மத்தால் வந்தது, இப்போது உள்ள தளர்ச்சி பெரியபெருமானின் மேன்மையால் உண்டானது.

தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்